

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 948

DE VULPOTLOOD-KONING.

20 cent

Een witte vrouwenhand kwam langzaam te voorschijn en goot den inhoud van een klein flaconnetje leeg in het glas van den bezoeker.

NIEUWE SERIE

De Vulpotloodkoning.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE AUTO EN DE CHAUFFEUR.

Er is te Parijs in den loop van de laatste kwart eeuw heel wat veranderd, en helaas niet altijd ten goede, tenminste beschouwd van een standpunt van romantiek en stadsschoon. Gansche wijken zijn veranderd — bedorven, zeggen de beminnaars van het oude — en schilderachtige oude huisjes hebben bij tientallen plaats moeten maken voor hedendaagse, dikwijls nogal leelijke, betonnen huurkazernes. Prachtige pleintjes, een lust voor de oogen, half wegschuilend onder het lommer van eeuwenoude beuken en iepen zijn eenvoudig verdwenen.

Weg zijn de grappige bussen, door paarden getrokken, en weg zijn honderden kleine maar ook groote café's die een aantrekkelijkheid vormden van Parijs, maar die daardoor juist niet met hun tijd mee konden gaan, achterop raakten, geen jazzband wilden engageeren, hun gewone klanten zagen wegblijven, en tegronde gingen.

Toch zijn er nog heel wat belangwekkende dingen achter gebleven, voor wie ze weet te vinden, en Mont Martre is gelukkig nog niet

geheel en al een doodsch, ver-Amerikaniseerde wijk geworden, met louter bars, nikkelen buffetopstanden, glazen dansvloeren, portiers die stijf zijn van het goud, verblindende booglampen boven vergulde deuren, radiomuziek en andere zegeningen van den modernen tijd.

Maar zooals gezegd — men moet ze kunnen vinden, want zij liggen een weinig terzijde van den grooten, platgetreden toeristenweg. En de reusachtige auto's van Lissone en Cook rijden er in een flink gangetje voorbij.

In donkere achterstraatjes vindt men nog danszalen, waar de muziek ten gehoorde wordt gebracht door een oude pianist en een man die pruimt en harmonica speelt, en die grappige namen hebben als „Poes op het Dak”, „Het snelle Konijn”, „In den dooden Hond”, en zoo meer.

Het is er niet altijd even veilig, en soms is het er voor buitenstaanders bepaald gevaarlijk, hetgeen de aantrekkelijkheid juist schijnt te verhoogen voor sommige lieden, die geen vrees kennen. Of wel, wier zenuwen zijn afgestompt, die van alles al gezien hebben, en die sterke

prikkels behoeven om zich nog te kunnen vermaken, of hun geld weg te werpen.

Het liep tegen half twaalf in den avond, toen drie mannen, waarvan er een bijna een half hoofd boven den middelgrootsten man uitstak en deze weer ongeveer hetzelfde boven den kleinste.

Zij waren zeer eenvoudig gekleed, en leken op buitenlandsche matrozen. Althans op zeevaarders. De grootste, een ware reus, had ringetjes in de ooren, en kon wel een Noor zijn, of misschien ook een Zweed met zijn roodblond haar en zijn lichtblauwe oogen. Inderdaad bleek hij een Engelschman te zijn, want als hij eens op gedempen toon een paar woorden sprak tot de anderen, dan bediende hij zich van de Engelsche taal.

Ongeveer op den hoek van de Rue Marcadet en de Rue des Clays, het laatste een zeer smal, donker en tamelijk somber straatje stond de kleinste van het drietal eindelijk stil, en zeide mismoedig :

— Zouden wij het nu maar niet opgeven, Edward, en naar Londen terugkeeren? Wij vinden haar toch niet, evenmin als de Lama zelf, je kunt tevreden zijn over den prachtigen slag, dien je hier een paar dagen geleden geslagen hebt, en ik kan werkelijk niet inzien, wat we nu nog in Parijs te zoeken hebben — tenminste niet op deze wijze! Laat ik het nog eens mogen bezien als toerist, maar niet langer als een soort van detective, die nu al twee vermoedingen heeft verbruikt!

De man die deze woorden sprak was Charles Brand, en degeen tot wien ze gericht werden, was de groote avonturier John Raffles, ook wel geheeten Lord Edward Lister.

Wij zullen maar meteen nummer drie ook voorstellen, den reus James Henderson, chauffeur, vliegtuigbestuurder, kok, als het moest kamerbediende van den grootsten en stoutmoedigsten vijand der maatschappij, die de wereld wel eens ooit heeft gekend.

Hoe zij te Parijs kwamen moet in enkele woorden verhaald worden, om hetgeen volgt te begrijpen.

Londen werd sedert eenige maanden verontrust door het optreden van een geheimzinnig misdadiger, die over een buitengewone macht en groote slimheid bleek te beschikken, en wien zijn volgelingen die hem echter nooit te zien hadden gekregen — op een enkele uitzondering na, waarover aanstonds — den zonderlingen bijnaam van den Lama hadden gegeven, dat is dus dezelfde titel, die in Thibet geschonken wordt aan de weinige Hooge Priesters, die

onmiddellijk onder den Dalai Lama geplaatst zijn.

Vruchteloos hadden de snuggerste politie-speurders gepoogd, de identiteit van dien man te doorgronden. Men wist alleen met zekerheid dat hij betrokken was geweest bij een paar zeer ernstige misdrijven, waaronder een inbraak in de Landbouwbank, die echter door toedoen van Raffles mislukt was. Hij was dan ook de eenige die den bendeaanvoerder in het gelaat had kunnen zien — al weer met hetzelfde voorbehoud, dat zoeven werd genoemd. Want de Lama had een vriendin, die als tusschenpersoon optrad, Liza Fraser geheeten, en die er voor zorgde, dat al zijn bevelen stipt ten uitvoer werden gebracht.

Tijdens het onderzoek naar de bedrivers van de inbraak in de bank, arresteerde men op aanwijzing van Raffles, die natuurlijk een zeer nauwkeurige persoonsbeschrijving kon geven, een zekeren Stanley, maar men moest hem weer laten gaan, daar het onomstootelijk vast stond, dat hij in den bewusten avond en nacht zijn Club niet verlaten had. Dit bracht Raffles natuurlijk aanstonds op de gedachte dat de Lama een dubbelganger moest hebben — en die opvatting bleek ook de juiste te zijn, ofschoon zij aan de politie voorloopig nog verborgen bleef. Maar hield Raffles mijnheer Stanley aanvankelijk voor een zeer fatsoenlijk man, van wiens bestaan de Lama op sluwe wijze misbruik maakte om zelf buiten schot te blijven — door een toeval ontdekte hij al spoedig, dat d' man zeker geen moordenaar was, ook geen inbreker, maar daarentegen een gevaarlijk smokkelaar van bedwelmende middelen. Hij ontdekte verder dat Liza Fraser zich in het vertrouwen van Stanley had weten te dringen, en hem een schitterende tran actie te Parijs aan de hand had gedaan, die echter zijn aanwezigheid daar persoonlijk noodzakelijk maakte, Zij zou hem een zeer groote hoeveelheid cocaine in de handen weten te spelen, niet minder dan veertig kilo, en vergezeld hem naar de Lichtstad, waar in een klein hotel, vlak bij het Gare Saint Lazare de kostbare smokkelwaar aan hem zou worden overgedragen. Raffles had dit alles weten te ontdekken en volgde den dubbelganger van den Lama vergezeld door Brand en Henderson naar Parijs.

En Stanley zou zeker een fortuin verdiend hebben met dit zaakje — als die cocaine maar echt was geweest! De sluwe vrouw echter, natuurlijk op bevel van haren vriend, had hem een waardeloos poeder in de handen willen stoppen, na de koopsom ontvangen te hebben,

en de Engelsche detective Webster, die ook lucht van de zaak had gekregen, en ten tooneele verscheen, moest tot zijn woede onverrichterzake en zonder gevangene naar Londen terug keeren, want Stanley had volstrekt niets strafbaars gedaan — de wet verbiedt niemand, twaalf duizend pond neer te leggen voor veertig kilo mentholpoeder, die er stellig geen honderd waard zijn.

De Lama, die het geheele voorval op veiligen afstand had gadeslagen ontkwam, maar de koopsom ging in handen over van Raffles, die op het kritieke oogenblik zich als Parijsch politiemann had voorgedaan, en de vrouw zogenoemd had gearresteerd. Ook zij was den dans ontsprongen.

En den dag na dit alles stonden de zaken dus zoo: Webster was geheel alleen weer naar Londen terug gekeerd, Stanley was als door den bodem gezonken, Raffles, Brand en Henderson waren nog te Parijs, in bezit van den buit, maar waar de Lama en zijn medeplichtige, Liza Fraser waren, daar wisten zij niets van. En het was juist om het te ontdekken, dat Raffles nog eenige dagen te Parijs had willen blijven.

Zuchtend had Brand toegegeven, ofschoon hij veel liever Parijs nog eens doorkruist had, als iedere andere toerist, wonend in een goed hotel, en zonder eenige bijbedoeling.

Nu het hier een gevaarlijk onderzoek gold, waren de twee mannen wel genoodzaakt, zooals gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen hun intrek te gaan nemen in het kleine huisje ver buiten de poorten van Parijs, in de buurt van de Pré Saint Gervais, hetwelk Raffles eenige jaren geleden gekocht had, en dat bijna het geheele jaar leeg stond. Het was vrij vervallen, en bezat in het geheel drie vertrekken, met een kleine keuken. Er was echter een garage bij, en die was onmisbaar, daar de afstand naar de stad veel te groot was, en er van een trein of busverbinding geen sprake was.

De auto moest eerst ongeveer vijf minuten over een ongelijk zijweggetje hobbelen, en kwam dan pas op een vrij bruikbaren grintweg, die tien minuten rijdens verder uitmondde op een der straatwegen, die naar de Porte Du Pré Saint Gervais voerde.

Raffles had dit afgelegen huis gekozen omdat het vrij wat voordeelen had ondanks zijn geringe afmetingen. Ten eerste lag het afgezonderd, op een lagen, dichtbegroeiden heuvel, zoodat men het moeilijk kon vinden, maar de bewoners daarentegen door het geboomte heen mijlen ver in het rond konden zien, en ten tweede had

het een schuilplaats, die bijna onmogelijk te ontdekken was voor dengeen die niet was ingewijd.

Het huisje had deel uitgemaakt van een zeer uitgestrekt klooster, dat echter ten offer was gevallen aan de groote Juli-Revolutie, en door het woedende gepupel met den grond was gelijk gemaakt. Maar verder dan den grond kon het ook niet gaan, en onder de oppervlakte strekte dat zeer oude klooster zich nog veel verder uit dan daarboven!

Er waren tal van kelders, uitgestrekte gangen, onderaardsche kapellen — Raffles sprak het vermoeden uit, dat de eerste christenen hier onder den grond hun geheime bijeenkomsten hielden, en dat deze catakomben er waren, lang voor tenslotte overal de Christelijke Godsdienst werd erkend, en dit klooster er boven werd gebouwd — ja zelfs begraafplaatsen. Van kloosterbroeders en monniken.

Een van die gangen, bijna een kilometer gaans lang, voerde naar de overblijfselen van een klein kerkje, waarvan alleen nog maar een puinhoop over was, en als men daar eenmaal weer uit den grond kwam, was het zelfs voor den schrandersten politiemann bijna onmogelijk, het spoor terug te vinden.

Deze inrichting had voorts het groote voordeel, dat Raffles er een heel magazijn van vermommingen kan aanleggen, en ondehouden! Het was ingericht in een der oude wijnkelders, en het telde zeker wel veertig verschillende stellen kleedingstukken voor ieder van de drie mannen. Het was als het ware een copy van het befaamde hoekhuis in de Victoria Street te Londen, dat Raffles als zijn Arsenaal beschouwde, zijn voornaamste steunpunt.

Intusschen was het verblijf in dat vervallen huis niet zeer aangenaam, en het was dus niet te verwonderen, dat Brand dien avond nogmaals aandrang op heengaan, nu het onderzoek naar de verblijfsplaats van den Lama in het geheel geen resultaat bleek te hebben.

Raffles stond een oogenblik na te denken over hetgeen Brand gezegd had, toen zijn oog viel op een zeer fraaien en grooten auto, die wat verder in de Rue des Clays stond, voor een soort van wijnhuis, waar het tamelijk rumoerig scheen toe te gaan.

De vloer dreunde er van de vele voeten die er dansten, en nu en dan drong het geschetter van een trompet naar buiten, als de deur geopend werd. Daarboven was een uithangbord aangebracht, waarop een Os geschilderd was, die opzat en een pootje gaf als een goed gedresseerde hond. De inrichting droeg dan ook den

zonderlingen naam van „De Os die opzit”.

Raffles wandelde eens naar de auto toe, en zag dat er zich niemand in bevond.

Hij keek naar het nummerbord, en zag toen Brand veel beteekenend aan, terwijl hij zachtjes zeide :

— Een Amerikaansche wagen! Een Studebaker van de duurste prijsklasse en waarschijnlijk speciaal gebouwd Ruimte voor zeven of acht passagiers. Een wagen van tienduizend dollar, naar ik schat. De eigenaar moet wel bijzonder rijk zijn, want het vervoer van zulk een wagen kost een klein burgermansfortuintje! Maar waar is de chauffeur?

Zonder het antwoord af te wachten liep Raffles nog eenige stappen verder, en stond toen stil voor de deur van een ander wijnhuis, maar dat er heel wat minder aanzienlijk uitzag als het eerste, met het zonderlinge uithangbord. Ook daar werd gedanst, naar het scheen, bij de klanken van een oude piano.

Raffles wilde naar binnen kijken, maar dat gelukte hem niet, want zoowel de ruiten in de deur als die van de ramen terzijde daarvan waren tot op groote hoogte met krijt of kalk ondoorzichtbaar gemaakt.

Na eenig zoeken vond Raffles echter een klein plekje waar de kalk had losgelaten, en hij bracht er zijn oog voor.

En wat hij zag was wel in staat, om zijn belangstelling te wekken!

Het kleine danszaaltje was stampvol, en de meeste bezoekers zagen er niet al te vertrouwenwekkend uit. Er waren er onder met bepaald huiveringwekkende tronies, waarop de laagste hartstochten te lezen waren. Kerels met flodderdassen, eindjes sigaret tusschen de slappe lippen, en petten met groote kleppen op het vette haar.

Er waren echter ook uitstekend gekleede jonge lieden, maar ook op hun gelaat was maar al te vaak het afschuwelijk stempel van de misdaad gedrukt — bleeke gezichten met diepliggende, onnatuurlijk schitterende oogen.

Wat de vrouwen betreft — echte apachenmeiden dansen er naast elegant gekleede vrouwen, en dat waren volstrekt niet uitsluitend Françaises. En al de gezichten van die fijn gekleede dames droegen die uitdrukking van hunkerend, ziekelijk verlangen, dat door niets gebuust kan worden, en die eigen is aan alle onevenwichtige, gedegenereerde genotzoekers.

De zaal was maar klein, de dansvloer dus ook, en er was maar nauwelijks plaats voor eenige tafeltjes.

Vlak naast de deur stond er ook een. En aan

dat tafeltje zaten eenige personen, maar Raffles zag er maar een van, die nu en dan lachend iets zei tot de anderen, die in zijn gezelschap waren, en dat was een man in chauffeursuniform, heel zeker geen Franschman.

Hij was in het minst niet dronken, naar het scheen, en alleen maar zeer opgewekt.

Naast hem stond een half geledigd glas wijn, en juist op het oogenblik dat Raffles door het onbedekte gedeelte van de deurruit keek, zag hij een witte, goed verzorgde vrouwenhand langzaam te voorschijn komen, en de vingers daarvan hielden een klein fleschje omvat, dat zij behendig naar het halfgeledigde glas bracht, en den inhoud, niet meer dan eenige druppels er in leeg goot, onder den arm van den chauffeur door, die met wat al te veel aandacht met zijn blikken een zeer donkere vrouw volgde, die op dat oogenblik op den dansvloer rondzwierde in de armen van een Deenschen matroos.

Voor Raffles er zelfs maar aan denken kon de deur te openen en den chauffeur te waar-schuwen had deze zich met een ruk omgewend, zijn glas gegrepen, en het in een enkelen teug geheel leeg gedronken.

Hij veegde zijn lippen af met den rug van zijn hand, smakte met de tong, en zei iets tot de anderen aan zijn tafeltje, die Raffles niet te zien kreeg, evenmin als hij de vrouw zag, aan wie de blanke hand toebehoorde, die het fleschje had gehanteerd.

Raffles richtte zich haastig op en deelde op fluisterenden toon aan Brand mede wat hij gezien had.

Deze hoorde ontdaan toe, en zei :

— Wat zit er achter? Dat is een heel leelijk ding! Waarom willen zij dien chauffeur bedwelmen? Toch zeker niet om het beetje geld dat hij bij zich heeft?

— Natuurlijk niet! gaf Raffles ten antwoord. Het is niet om den knecht — het is om den meester te doen! Die amuseert zich in een wat betere gelegenheid, en schijnt niet te weten, dat ook dat nogal gevaarlijk is! Vooral wanneer hij het in zijn hoofd krijgt, zijn uitgedroogde Amerikanenkeel te willen smeren met Fransche wijn! Wij moeten dien man gaan waar-schuwen!

Maar helaas — de beste voornemens kunnen soms worden verijdeld door toevallige omstandigheden, die wij niet volkomen in onze macht hebben, of, eerlijk gezegd, in het geheel niet!

De zaak was, dat er achter Henderson, die wat terzijde stond, een van die beklagenswaardige schepsels was komen aansluipen die in dienst staan van een gewetenloozen schurk,

en die een opdracht hebben, zeelieden met een goed gevulden buidel, en als het kan ook andere vreemdelingen mee te lokken.

Misschien wees de reus haar een beetje te ruw af, maar in ieder geval kwam er aanstonds niet een maar twee kerels opdagen, wier tronies wel in staat waren, lieden met niet al te sterke zenuwen schrik aan te jagen.

En dit des te meer, omdat een van die mannen een lang mes in de hand hield en daarmee dreigend en sluipend toeliep op Henderson, die hem met verbaasde blikken opnam, en mompelde :

— Wat wil die kerel ? Ik heb het toch niet tegen hem gehad ?

Het was jammer — maar als Henderson zulke opmerkingen mompelde, dan deed hij ze meestal vergezeld gaan door een afwerende beweging, en wee dengeen, die dan in de nabijheid was ! Al afwerende raakte hij met zijn vuist den man met het mes, die op hetzelfde oogenblik althans voor dien nacht zijn rol had uitgespeeld, en een zestal meters verder ging uitrusten van de vermoeyenissen van zijn wisselvallig bestaan.

Het volgende oogenblik was de hel losgebroken.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst ?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

MIJNHEER VANDERVEEN IS ZOEK.

De vrouw begon te gillen, de tweede man trok zijn pet met beide knuisten nog wat verder over zijn hoofd, en maakte zich blijkbaar gereed, den reus te „scheppen” zooals dat genoemd wordt, en in een oogwenk was die kleine straat vol menschen, die wilden zien wat er aan de hand was, en waarvan het meerendeel niets liever wenschte, dan een zoogenaamd relletje te verwekken, in de hoop, er een of ander voor den buitenstaander onbegrijpelijk voordeel uit te halen.

Uit het kleine kroegje, waar de chauffeur in zijn mooie uniform gezeten had, kwamen ook eenige personen, maar een vrouw was er niet bij, en evenmin de chauffeur zelf.

Trouwens, Raffles en Brand hadden op dat oogenblik wel wat anders te doen, dan zich te bekommeren om bedwelmde chauffeurs en hun onvoorzichtige meesters, want Henderson was omringd door een aantal kwaadwillige vrienden van den buiten gevecht gestelden apache, als een everzwijn, dat van alle kanten door de woedende honden is ingesloten, die nog alleen maar blaffen, en op het gunstige oogenblik wachten om ook te durven bijten.

Raffles begreep wel dat hij dat oogenblik niet mocht laten aanbreken, want de reus had geen ander wapen bij zich dan een kleine kortjan, en daarvan maakte hij het allerlieftst geen gebruik, als het niet om zijn leven ging, daar hij de verschrikkelijke uitwerking van zijn gewapende hand kende. Hij was dus op zijn vuisten aangewezen, maar zijn belagers dachten over deze zaak heel anders, en in menige vuist blonk een boksijzer, of schitterde het lemmet van dolk of mes.

Maar nog voor Raffles en Brand bij hem waren, timmerde Henderson er al op los, en had hij al een schram te pakken, die zijn mouw van den elleboog tot de pols openreet, en wat bloed te voorschijn bracht.

De man die zoo onbeschaamd was geweest om dit onheil te veroorzaken, lag het volgende oogenblik met een half dozijn tanden minder kreunend neer en verwenschte zijn bemoeizucht.

— Houdt je maar goed, Ted, we komen bij

je! schreeuwde Raffles. Al verdien je het niet, jij domkop!

— Het gaat hier best, Mike! gilte Henderson terug, heen en weerspringend als een Indiaan, en slagen uitdeelend.

De twee mannen hadden elkander aangesproken met den naam, dien zij steeds droegen, als zij Engelsch zeevolk moesten voorstellen. Brand heette Charly.

Niet zonder moeite baanden de twee vrienden zich een weg door de nieuwsgierige, of dreigende, of lachende menigte, en er ontstond al spoedig een kring rondom de drie vechtenden. Die was in hoofdzaak teweeg gebracht door de verschrikkelijke, ijzerharde vuisten van den reus, die minstens gelijk tonden met twee van de beste politieknodsen.

Niemand waagde zich onder hun bereik, en langzaam verplaatste zich het vechtende groepje, terwijl Raffles zacht zijn bevelen gaf, want het was zijn doel, een zijstraat te bereiken, en dan snel de wijk te nemen. In ieder ander geval zou hij de zaak zeer waarschijnlijk hebben uitgevochten, maar hij had nu andere dingen te doen, en misschien al te veel tijd verloren.

De drie mannen wisten, al worstelend en boksend den hoek dan ook te bereiken, maar juist toen zij op het punt stonden, het donkere straatje in te snellen, gebeurde er weer iets anders, dat dit plan verijdelde. Het noodlot bracht namelijk juist op dat tijdstip een grooten patrouillewagen van de politie ter plaatse.

— Les flics! werd er overal geschreeuwd, en onmiddellijk dunden zich de gelederen, want er waren onder de aanvallers maar zeer weinigen, met wie de politie niet een appeltje te schillen had.

In een ommezien was het gevechtsterrein zoo goed als verlaten, en Raffles had niets liever gewild, dan het voorbeeld van die vuchtelingen te volgen, maar reeds waren een tiental agenten van den grooten wagen gesprongen, en omringden hen gewapend met gummiknuppels, en zelfs met dreigende revolvers!

Henderson nam nog altijd een dreigende houding aan, maar Raffles beval kortaf:

— Laat dat, James! je hebt al genoeg bedorven, vanavond!

Beschaamd en bedremmeld liet de reus zijn geweldige vuisten zakken, waarvan de knokkels vrij erg gehavend waren, en de aanvoerder van de agenten, een brigadier met geweldigen snor vroeg:

— Al weer aan het bakkeleien? Komt er dan nooit een einde aan? Jullie papieren, tuig!

— Zegt hij iets onvriendelijks Mike? vroeg Henderson op dreigenden toon, en neerziende op den brigadier, die wel bijna twee hoofden kleiner was dan hij.

— In tegendeel, Ted! gaf Raffles op zijn vriendelijksten toon ten antwoord. Hij egt dat hij verbaasd is, dat zulke heeren als wij zijn vechten. En houdt nu je mond, want ik ben niet bijzonder tevreden over je! Laat je papieren aan dien man zien!

Het spreekt vanzelf dat die papieren waren nagemaakt, maar het was zoo voortreffelijk gedaan, dat de brigadier zelfs geen schaduw van achterdocht koesterde. Het was een aanmonsteringsbrief ten name van Theodor Brown, aangemonsterd in de stad Hull, omtrent vier maanden evoren.

Met Raffles en Brand moesten nog eenige anderen hunne papieren toonen, en daaronder waren er die er in het geheel geen hadden, en die werden onmiddellijk afgezonderd, om aanstonds te worden weggehaald.

— Kunnen wij nu gaan, monsieur? vroeg Raffles ongeduldig aan den brigadier.

— Heb je haast? Ik volstrekt niet! antwoordde deze ordebewaarder spottend. Er is hier gevochten, en zwaar ook, naar ik zie. Het lijkt waarachtig wel een loopgraaf na een gasaanval! Kijk eens, daar ligt zoowaar de „Kleine Jules”, en hij is leelijk toegetakeld! Nu, van hem zullen we de eerste twee maanden geen last hebben, denk ik, hij is bijna rijp voor de snijkamer, die kleine duivel! En daarginder zie ik er nog meer! Het lijkt wel een slagveld. Wie is er begonnen?

— Zooals gewoonlijk was er niemand begonnen, en de een gaf den ander de schuld. Maar omdat bijna alle vingers naar Henderson wezen, werd die het slachtoffer.

— Ga jij maar eens mee, vriend! zeide de brigadier grijnslachend en met zijn knuppeel zwaaiend. We zullen die zaak op het bureau we nader onderzoeken.

— Wat wil die kerel, Mike? vroeg de reus, en zijn borstelige wenkbrauwen trokken zich samen.

— Hij wil dat je meegaat, en je gaat ook mee.

Charly, jij vergezelt hem, en ik stel je er aansprakelijk voor, dat dit groote, onmondige kind geen verdere dwaasheden begaat. Hij heeft het mij van nacht al lastig genoeg gemaakt.

— Is dat werkelijk zoo, Mike? vroeg Henderson berouwvol.

— Dat is zoo, Ted, en ik ben bang dat je zelfs een zeer groot ongeluk hebt aangericht met je drift! Charly over een uur laten ze hem natuurlijk weer los, en dan ga je met hem naar — de bekende plek. Ik weet volstrekt niet wanneer ik daar zal zijn. Maar gevaar loop ik in het minst niet, dus jullie gaan maar slapen. Heb ik je noodig, dan zal de telefoon je wel wekken.

— Nu genoeg gekletst! zeide de brigadier ruw. Vooruit, in den wagen met hem! Neen, jij ook, Goudhaar, en jij Roode Fie, en Schele Pierre. Dat is wel voldoende.

— En ik! zeide Brand lakoniek. Ik ben een maat van dezen grooten kerel, en hij verstaat geen woord Fransch. Hij heeft toch zeker wel recht op een tolk.

— Vooruit dan maar, en weg met het zoodje, zeide de brigadier vriendelijk. Aanstonds komt de ziekenauto wel, om die menschen daar weg te halen — ofschoon ik voor mij geloof, dat het eigenlijk werk voor de vui ophaling is.

En met deze laatste hatelijkheid stapte de brigadier weg, trots als een pauw, en voor hem liep Henderson, die hem bijna onzichtbaar maakte.

Raffles repte zich terug naar de straat, waar het gevecht eigenlijk een aanvang had genomen.

Hij zag al in de verte, dat de groote auto verdwenen was.

Hij verhaaste zijn schreden, en bereikte het kleine kroegje, waar de chauffeur gezeten had. De deur stond nu wagenwijd open, en op den drempel bespraken nog eenige mannen en vrouwen het geval. Zij keken Raffles met alles behalve vriendelijke blikken aan. Maar zonder de minste vrees ging hij tusschen hen door, trad binnen, en keek de gelagkamer rond. Van den chauffeur was niets meer te bespeuren. Zou het mogelijk zijn, dat de man toch nog in staat was geweest, een stuurwie vast te houden? Raffles betwijfelde het sterk. Het hem toegediende middel zou we zoo krachtig zijn geweest, dat het hem in minder dan vijf minuten bewusteloos maakte — en er was zeker wel bijna een half uur verstreken, sedert het oogenblik, dat de geheimzinnige, witte hand met het fleschje naar het glas ging!

Hij liep langzaam weer terug, ging tusschen

de zwijgende, dreigende gezichten door, en keek onderzoekend naar alle vrouwenhanden, die hij passeerde. Maar de meesten waren ruw en rood, slecht onderhouden, met zwarte nagels.

Hij kwam weer op straat, liep haastig een paar huizen verder en kwam bij het nachtlokaal met het zonderlinge uithangbord. Hij duwde de deur open, kwam in een vestibule, waar een soort negerportier zat, die hem even taxeerde, en keek over het matglas van een dubbele deur in de danszaal.

Er werd nog altijd ijverig gedanst, en er waren nog vrij wat bezoekers, waaronder ook menige vreemdeling, en het viel hem moeilijk, te zeggen of de bezitter van de groote auto er nog was of niet.

Hij drukte den neger een geldstukje in de hand, die onmiddellijk een en al hulpvaardigheid werd, en vroeg:

— Weet jij van wie die prachtige, gesloten auto was, die voor de deur stil stond?

Raffles had Engelsch gesproken, en de nikker antwoordde in dezelfde taal.

— Ja, Mister, die was van mijnheer Ephraïm Vanderveen!

Raffles hoorde verbaasd op, en zei:

— Ken je zijn voornaam ook? Dat is merkwaardig. Kwam hij hier dan vaak?

— Van avond tweede maal, Mister! Schatrijke man.

— Hoe weet jij dat zoo precies hoe hij heet? vroeg Raffles, wiens wantrouwen was gaande gemaakt.

De neger stak de hand in een zak van zijn gegalloneerde rok, nam er een visitekaartje uit, en zei grinnikend:

— Dit viel uit zijn portefeuille, toen hij die uit zijn zak haalde, voor een fooi! Vijftig francs heeft arme nikker gekregen!

— Drommels! dat is niet weinig! Was hij dronken?

— Neen, niet dronken, Mister — een beetje vet!

— Nu, dat is een fijn onderscheid, dat mij ontgaat, zeide Raffles glimlachend, in ieder geval moet hij niet precies geweten hebben wat hij deed. Hoe lang is het geleden dat hij wegreed?

— Een kwartier zoowat, Mister!

— Hield jij het portier van zijn auto open?

— Natuurlijk — daarvoor ben ik toch portier! antwoordde de nikker, grinnikend om zijn eigen grapje.

— En je weet zeker dat het kaartje uit zijn portefeuille gleed?

— Heel zeker, Mister! Nikker is niet zoodom!

— Prachtig! Daar heb je dan nog wat — Drink maar eens op mijn gezondheid! Nog een vraag — heb je den chauffeur van mijnheer Vanderveen gezien?

— Niet goed gezien, Mister! Zat in schaduw. Mooie uniform aan!

— Maar zag je hem toen de auto hier kwam aanrijden?

— Even maar, Mister. Groote man, bruin gezicht, knap!

— Maar je durft er niet op zweren dat het dezelfde man was, die met den auto wegreed?

De oogen van den portier werden zoo groot als stuiters, en hij begon zich naar het scheen ongerust te maken. Zoodra Raffles dit zag, zeide hij:

— Het heeft niets te beteekenen. Het is maar een aardigheid! Hier heb je nog wat — Als je mij dat kaartje laat!

— Neem het maar, Mister, zeide de neger, zeer tevreden met zijn ontvangsten van dien avond.

En een oogenblik daarna stond Raffles weer op straat, met de stellige overtuiging, dat die mijnheer Ephraïm Vanderveen iets zeer ernstigs was overkomen, of dat het hem tenminste overkomen ging! Maar dood was hij waarschijnlijk niet, want dan zouden de lieden die zijn chauffeur bedwelmde wel op een andere wijze zijn tewerk gegaan.

Raffles herinnerde zich, den naam van den schatrijken Amerikaan in een der Parijsche ochtendbladen te hebben gelezen. Ongeveer drie dagen tevoren had hij met vrouw en dochter zijn intrek genomen in het Splendid Hotel, pas geopend aan de Champs Elysées, niet ver van de Place de l'Etoile.

Raffles overtuigde zich eerst bij het licht van een lantaren, dat hij er niet al te gehavend en bebloed uitzag, liep vlug de hellende straat af, snelde de groote trap af, die van het einde daarvan naar beneden voert, en vond op het pleintje daar beneden een langzaam rijdende taxi, welker chauffeur bereid was, hem naar het Splendid Hotel te rijden.

Het was reeds over eenen, toen het voertuig eindelijk stil stond voor de nog helder verlichte vestibule, waartoe een breede, marmeren trap toegang verleende.

Raffles stapte haastig uit, en betaalde den chauffeur, die onmiddellijk wegreed. Een knooijongen kwam halverwege de trap af, om den laatsten gast te begroeten, maar stond stil alsof hij in een zoutpilaar veranderd was, zoodra

hij de zeer eenvoudige kleeding van den laat-
komer ontdekte.

— Zooals je daar in je zelf zegt, knaapje.
Niet bepaald een vette buit! zeide Raffles
sarcastisch. Hola, loop niet zoo gauw weg, want
ik heb je noodig. Logeert hier mijnheer Vander-
veen?

De jongen met zijn vergulde knopen nam
den bezoeker eens op, en scheen te aarzelen.

— Ik heb het al gezien — hij logeert hier!
zeide Raffles, die een uitmuntend gelaats-
kenner was. Je vraagt je alleen maar af, wat ik
daarmee noodig heb. Dat zal je spoedig genoeg
blijken. Slaapt zijn vrouw al?

De jongen mompelde iets onverstaanbaars.
Hij was snel de trap weer opgelopen, maar toch
niet zoo vlug of die onbeschaamde matroos was
precies tegelijk met hem in de uitgestrekte, over-
dadig met marmer en fraaie houtsoorten ver-
sierde vestibule.

Daar bevonden zich om te beginnen de nacht-
portier, een statig man, met veel goud op zijn
borst en rondom zijn pet, een slaperige etage-
kellner, en de juffrouw achter het kranten-
stalletje, die zich al gapend gereed maakte om
voor dien dag haar zaakje te sluiten, want
zooeven was de voornaamste nachttrein binnen-
gekomen, en had nog eenige logeergasten aan
het dure hote afgestaan. Door de ruiten van
twee reusachtige deuren kon Raffles een blik
werpen in de danszaal, waar, op de tonen van
een voortreffelijk orkest, nog steeds en onver-
moeid gedanst werd.

De nachtportier kwam met een verre van

gastvrij gezicht op den gewaanden matroos toe,
die er uitzag alsof hij zooeven gevochten had,
en zeide in vrij goed Engelsch:

— Zeker een Engelsch matroos? Deze in-
richting is niet bestemd voor jou, vriend!

— Ik ben ook niet van plan om hier te lo-
geeren! hernam Raffles koeltjes. Ik moet
mevrouw Vanderveen spreken!

De portier maakte een beweging van ontstelde
verontwaardiging, alsof de late bezoeker had
aangeboden, de taak van den President der
Republiek op zich te nemen, en herhaalde
bijna toonloos van schrik:

— Met mevrouw Vanderveen? Heb ik je
goed verstaan?

— Volmaakt goed! Ik moet haar onmiddellijk
spreken, want ik vrees dat er iets gebeurd is
met haar man!

Dit scheen den portier och te treffen. Hij
aarzelde nog even, en vroeg:

— Kan het hier gebeuren? Mevrouw en
haar dochter dansen. Dat is ze, die zware
dame, met alle respect, met wie die huzaren-
luitenant danst!

Raffles keek even door de ruit, en zag een
inderdaad zeer groote en corpulente vrouw,
sterk geverfd, en met een uitgeschoren nek,
waarboven het stroogeel gekleurde haar wapperend
rondzwierde — men kan onmogelijk
zeggen in de armen van een luitenant, want hij
rustte veeleer aan haar boezem, en werd als het
ware door haar meegetrokken, als een klein
sterretje in de baan van een komeet.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty
Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Anderen volgen

HOOFDSTUK III.

MEVROUW VANDERVEEN GEEFT EEN OPDRACHT.

Raffles wachtte nog even, totdat de dans uit was, en het kleine, fijne luitenantje in zijn hemelsblauwe uniform door zijn danseres opzij werd gezet, en zeide toen haastig tot den portier :

— De dans is uit — ga haar nu waarschuwen.

De man met de gouden pet had nu zijn aarzeling overwonnen, trok de deur open, en sprak haastig eenige woorden met den kellner, die daar stond.

Deze zocht met zijn blikken even de danszaal af, en al heel spoedig had hij in de echtgenoot van den schatrijken Amerikaan ontdek, die zich koelte toewuifde, en wier mond in onophoudelijke beweging was, waaruit Raffles terecht afleidde, dat zij zich overgaf aan de passie van het gomkouwen. Hij kon er niets aan doen, maar hij voelde een hartgrondige antipathie jegens die zwaargebouwde, slecht opgevoede, transpireerende Amerikaansche, die deed alsof de geheele danszaal haar eigendom was met inbegrip van de dansers.

Hij volgde met aandacht de bewegingen van den kellner, en zag hoe hij zich eerbiedig naar de rijke vrouw toeboog, en hoe de dikke arm, die onder het waaieren heen en weer bewoog, plotseling stilschokte, zoodat het ronde, papieren waaiertje de rol van een seinschijf scheen te vervullen. Zij scheen de wenkbrauwen te fronsen, sprak toen even met haar dochter, die doodkalm bleef zitten, en stond met een ongeduldige beweging op, na een spijtenden blik te hebben geworpen op den luitenant, die zich echter op een veiligen afstand had teruggetrokken, en volstrekt niet begeerig scheen te zijn, het gevaarlijke experiment te herhalen.

De deur van de danszaal vloog open, mevrouw Vanderveen keek met bliksemende oogen rond, en kreeg toen Raffles in het oog. Zij was schrandder genoeg om te begrijpen dat hij de boodschapper moest zijn, en liep op hem toe, terwijl de zijde van haar japon, de kleurige kralen, de diamanten om haar dikken hals ritselden, kletterden en tinkelden.

Raffles kreeg zoo zeer den indruk van een grootkarrepaard, dat op hem toekwam, dat hij moest glimlachen. Zonder een seconde te verliezen, vroeg mevrouw Vanderveen :

— Wat is er met mijn man ? Heeft hij een ongeluk gehad ?

— Het is te hopen van niet, mevrouw ! antwoordde Raffles hoffelijk. Maar het is best mogelijk dat het er heel leelijk met hem uitziet ! Dood is hij evenwel niet, daarvan ben ik zeker.

Zeker teveel gedronken, en onder zijn eigen auto terecht gekomen ? Ik heb hem gewaarschuwd !

— Bepaald dronken was hij wel niet, mevrouw, hernam Raffles glimlachend. En het was ook geen verkeersongeluk. Hij is ontvoerd !

Mevrouw Vanderveen zette oogen op als stuiters, en herhaalde met een vrij dom gezicht :

— Ontvoerd ? Hij is toch geen zuigeling, of een ondergeschoven kind ? Wat willen de ontvoerders met hem beginnen ?

— Wel, hem verkoopen, als ik mij zoo eens mag uitdrukken, mevrouw ! Zijn persoon als zoodanig heeft natuurlijk weinig marktwaarde...

— Dat is zoo — dat weet de hemel ! zeide mevrouw Vanderveen met zooveel overtuiging, dat de glimlach op het gelaat van Raffles terug-

keerde. Dan is het natuurlijk om zijn geld te doen geweest! Ik geloof dat hij met twintig duizend francs in zijn zak dit hotel heeft verlaten. Ook daartegen heb ik hem gewaarschuwd.

Raffles haalde even de schouders op en zeide:

— Wat er van die twintig duizend francs nog over is — en het zal niet veel zijn, te oordeelen naar de eigenaardige soort van het vermaak, dat mijnheer Vanderveen zoekt — zullen zijn ontvoeders heel stellig niet tevreden zijn! Dat is als het ware de hors d'oeuvres voor den eigenlijken maaltijd! Ik denk dat ze U twee miljoen francs zullen vragen!

Mevrouw Vanderveen was als Amerikaansche veel gewend, en men kon haar niet gemakkelijk verbazen, maar van dit geweldige cijfer schrok ze toch even, zelfs nadat zij het vlug had herleid tot dollars. Vol verontwaardiging riep zij uit:

— Tachtig duizend dollars? Maar dat is een kapitaal! Mijn man moet een week lang hard werken om dat te verdienen!

— Dat is vreeselijk voor Uw armen man, zeide Raffles met een ironie, die volkomen aan mevrouw Vanderveen verspild was. Maar U zult zien, dat ze niet veel minder zullen eischen!

— Maar mijn hemel, hoe weet U dat alles?

— Omdat ik er als het ware bij stond, madame!

— En U heeft het niet belet?

— Ik heb het willen beletten, maar zekere omstandigheden maakten dat onmogelijk!

— Hoe wist U den naam van mijn man?

— De portier van de... van het lokaal, waar hij zich had opgehouden, had het visitekaartje gevonden, dat uit de portefeuille van Uw man was gevallen bij het betalen. Ik kwam juist een kwartier te laat.

— En die ezels van een Drexler — liet die het maar kalm toe?

— Hij moest wel, madame, want handlangers van de ontvoeders hadden hem in een kroegje gelokt en hem daar bewusteloos gemaakt!

— Die is den langsten tijd in mijn dienst geweest! zeide mevrouw Vanderveen hard. Waar is de auto?

— Ook weg, madame! Een van de kerels heeft natuurlijk de ivrei aangetrokken van Uw chauffeur en is achter het stuurwiel gaan zitten, en U wechtgenoot, wiens onderscheidingsvermogen sterk geleden had door het bezoek aan eenige inrichtingen op Montmartre, heeft het verschil niet opgemerkt, en is kalmpjes ingestapt, waarna de auto in pijlsnelle vaart

naar een onbekende bestemming is vertrokken! Mag ik vragen, of U mijnheer Uw echtgenoot dan in het geheel niet gemist heeft?

De corpulente vrouw wierp een vluchtigen blik op haar polshorloge, en antwoordde droogjes:

— Over mijn man maak ik mij nooit ongerust, voor het half acht in den morgen is, en het is nu nog geen half twee! En wat is nu eigenlijk het doel van Uw komst?

Raffles was een kort oogenblik uit het veld geslagen, en antwoordde toen:

— Wel, dat is gemakkelijk te raden — ik wilde U komen waarschuwen! maar ik erken dat dit niet het eenige is — ik kom U ook mijn diensten aanbieden!

— In welk opzicht zou U kunnen helpen, man? Ik hoor aan je uit praak duidelijk dat je Engelschman bent, en waarschijnlijk matroos. Wat kun jij hier doen, spreek je Fransch?

— Als mijn moeder taal, madame! En ik verzeker U dat ik Parijs door en door ken, tot in zijn verste schuilhoeken. U was toch zeker van plan om de politie onmiddellijk op de hoogte te brengen?

De schatrijke vrouw scheen een oogenblik te aarzelen, en zei toen peinzend:

— Zou dat het leven van mijn man niet in gevaar brengen?

— Dat is zeer wel mogelijk!

— U zegt het dus zelf! Geloof U werkelijk, dat ze een losprijs zullen vragen?

— O, daarvan ben ik zeker! ik heb mij juist zoo gerept, om hun afgezant voor te zijn! Ik zou gaarne willen weten waar die blijft! Ziet U zelf dat dit een middel is, om Uw man wellicht te redden, zonder dat het geld kost — althans geen twee miljoen francs?

De kleine oogjes van mevrouw Vanderveen begonnen bij die gedachte te schitteren, en zij zei naief:

— Dat zou natuurlijk het prettigste zijn — als ik mijn man terug kan krijgen, zonder dat het iets kost!

— Tenminste geen twee Millioen! herhaalde Raffles met nadruk. Mag ik hier blijven wachten, totdat hun afgezant er is geweest? U kunt er op rekenen, dat er geen half uur meer voorbij gaat, of er is bericht van de ontvoeders. Misschien laten zij alleen maar een briefje voor U afgeven, maar het kan ook wel zijn dat zij de onbeschaamdheid hebben, een boodschapper te sturen, omdat een dreigbrief hen in moeilijkheden zou kunnen brengen. U kent de latijnsche zegswijze „*Verba volent — scripta manent*”!

Mevrouw Vanderveen kende het spreekwoord heel zeker niet, maar zij knikte eenige malen het dikke hoofd, beschilderd als van een pop, en zei :

— Dat heb ik altijd gezegd ! U kunt dus hier blijven. Zoo kan ik mij ook overtuigen, of U de waarheid gesproken heeft.

— Ik kan niet inzien, mevrouw, welk voordeel een leugen mij zou opleveren ! zeide Raffles koeltjes. Ik kan U wel zeggen, dat de toestand van Uw man verre van rooskleurig is ! Geloof maar, dat in zulke opzichten de bandieten van Parijs volstrekt niet onderdoen voor die van Chicago en New York, en dat zij niet zullen aarzelen, Uw man te dooden, als hun eischen niet worden ingewilligd, hoe buitensporig die U ook mogen voorkomen.

Deze woorden schenen mevrouw Vanderveen toch tot nadenken te stemmen, en zij zei met een huivering :

— Dat zou verschrikkelijk zijn ! Geloof U dat werkelijk ?

— Ik ben er zeker van — tenzij ik er in zou slagen, hun verblijfplaats te ontdekken, ik bedoel de plek, waar zij Uw echtgenoot zullen hebben opgesloten. Hoeveel auto's heeft U uit Amerika meegenomen ?

— Drie ! De wagen waarmee mijn man is uitgegaan, is onze gewone tourwagen. Kitty heeft haar eigen Hup mee, en dan is er nog een limousine voor mij !

— Loopt die Hup hard ?

— Lieve hemel, ja ! Het is een soort van renwagen, maar Kitty houdt daarvan ! U moet kennis met haar maken. U maakt werkelijk een heel goeden indruk op mij. Het is nobel van U dat U zich zooveel moeite heeft gegeven om mij te waarschuwen. Ik zal U honderd francs laten uitbetalen door mijn secretaris !

Raffles wierp haar een vreemden, ijskouden blik toe, dien hij echter onmiddellijk weer verborg achter zijn neergeslagen oogleden, en zei :

— Dat is heel vriendelijk van U, madame, en het toont duidelijk aan, op welk een hoogen prijs gij Uw man stelt, maar over die betaling spreken wij later nog wel ! Ik zou echter wel heel gaarne die Hupmobile te leen hebben, om den boodschapper, als er tenminste een komt, onmiddellijk te kunnen volgen. Ik zie geen kans, anders zoo spoedig een snellen auto te krijgen, en die man zal er stellig een hebben !

Mevrouw Vanderveen scheen te wankelen. En Raffles begreep onmiddellijk den aard van haar weifeling. Hij haalde den Engelschen

politiepenning te voorschijn, die hij reeds den geheelen dag bij zich droeg, en de corpulente vrouw bekeek het ding aandachtig door haar face-à-main, en zei toen verrukt :

— Maar dat had U dadelijk moeten zeggen ! Dat heb ik volstrekt niet geweten. Goede hemel, nu laat U mij toch werkelijk schrikken ! U is dus daar in die gevaarlijke buurt in een vermomming geweest ! Dat moet Kitty dadelijk weten ! Vindt U goed dat zij met U meerijdt ?

— Madame, ik vrees dat het geen pic-nic zal worden, en ook geen uitstapje ! zeer waarschijnlijk is mijn leven er mee gemoeid.

— Dat zal haar juist aantrekken ! O, U kent haar niet, dat zie ik al ! Ik ga haar dadelijk roepen !

En mevrouw Vanderveen dribbelde weg, en Raffles zou gaarne gelachen hebben, want zij was werkelijk komisch, in haar mislukte imitatie, van een jonge, bevallige vrouw, maar hij dacht bitter in zich zelf :

— Zij denkt aan het geld, en aan de dure auto — maar dat haar man in levensgevaar verkeert, schijnt niet tot haar door te dringen ! Ik twijfel er sterk aan, of ze wel twee millioen francs voor zijn behoud zou betalen, en niet veel liever zijn leven in de waagschaal zal stellen door de politie in de zaak te betrekken !

Maar mevrouw Vanderveen kwam al terug, met een lang, tamelijk mager meisje, dat blijkbaar zeer veel aan sport deed, met staalharde oogen en een grooten mond met dunne, krachtig geteekende lippen. Zij gaf Raffles een handdruk die hem pijn deed, en zei rustig :

— Nu, dat is wat moois, wat moeder mij daar vertelt. U kunt natuurlijk de Hup krijgen, om dien kerel te volgen, als hij mocht komen, maar ik ga met U mee ! Neen, tracht U niet te verzetten, want dan komt er niets van de zaak, of U moest ergens een auto gaan huren ! Ik zal niet lastig zijn, en ik weet hoe ik een revolver moet hanteeren. Ik ben ook niet erg bang uitgevallen — vraag maar aan moeder !

Mevrouw Vanderveen zuchtte, en zei, met de oogen ten hemel geslagen :

— Bang ? Bij ons thuis richt ze wilde Mustangs af, en ze doet niets liever, dan parachute springen ! Bang ? Een jaar geleden is ze in een gummibal den Niagarawaterval afgesmakt ! Twee jaar geleden heeft ze met eigen hand een inbreker neergelegd. Neen, bang is ze zeker niet !

Raffles nam het meisje eens wat scherper op. Hij hield niet van dat soort vrouwen, die spieren hebben als staalkabels, die hoekig zijn, ruw en

brutaal, maar er kunnen zich gevallen voordoen, waaraan men aan een vrouw van dat type meer heeft, dan zelfs aan een gemiddelden man! Hij bemerkte wel, dat hij haar niet meer zou kunnen afschudden, en zei schouderophalend:

— Het is de vader van Miss Kitty, maar het is op haar eigen risico.

Dit geheele gesprek had plaats gehad in het verste, donkerste hoekje van de vestibule. Maar nu zagen de scherpe oogen van Raffles voor de geweldige draaideur de gedaante van een man, die slechts een kort oogenblik scheen te aarzelen, en toen de zware deur in beweging begon te brengen.

— Ik geloof dat hij daar is! fluisterde hij. Dan hebben wij geen tijd meer te verliezen!

Mevrouw Vanderveen begon te sidderen en vroeg:

— Zou hij dadelijk om het geld vragen?

— Daar is geen sprake van! Hij weet wel dat gij zulk een reusachtig bedrag niet in een handtasche hebt, en voorts weet hij dat dat veel te gevaarlijk is! Hij zal U zeker geen tien seconden geven, om te schellen of om hulp te roepen! Ik zie daar buiten een kleine auto, waar nog een man in zit! Vlug, Miss Kitty — ga daar door die deur! Ik ken den weg hier — op die wijze komen wij op de groote binnenplaats, waaraan de garage gelegen is! Verlaat het hotel vooral niet, mevrouw — misschien hebben wij U mededeelingen te doen!

Kitty was al door de deur verdwenen. Raffles had opgemerkt dat zij haar moeder zelfs de hand niet had toegestoken, dat mocht op zijn Amerikaansch zijn, maar zijn sympathie voor het meisje met de staalharde oogen werd er niet grooter op. Zij moest toch weten, dat zij een zeer ernstig gevaar tegemoet ging!

Hij drukte mevrouw Vanderveen nog eens op het hart, haar kalmte te bewaren, en toen liep hij haastig met Kitty door de halfduistere gang, ging een kleine trap van vier treden af, en ontsloot een deur, die uitkwam op een zeer ruime binnenplaats.

Het meisje voerde hem naar een van de ruime garages, waar, met nog andere wagens, een fraaie Hupmobile stond, laag op de wielen en blijkbaar uiterst snel. Zij overtuigde zich haastig, dat benzine — olie — en waterreservoir gevuld waren, en zeide uit de hoogte:

— Gaat U maar naast mij zitten! Ik zal zelf wel sturen.

— Pardon Miss — wij zullen het omdraaien! zeide Raffles kalm, U kent Parijs waarschijnlijk

minder goed dan ik, die er iederen steen van ken. En ik vertrouw mij ook liever niet toe aan de handen van een vrouw, die den geheelen avond gedanst heeft.

Kitty wierp trots het hoofd in den nek, en scheen zich te willen verzetten, maar zij keek in een paar oogen, nog heel wat scherper en harder van glans dan haar eigen — en misschien voor het eerst van haar korte bestaan gaf zij toe, en onderwierp zij zich aan den wil van een haar volmaakt vreemden man!

Zwijgend nam zij naast Raffles plaats, trok een vakje open voor in den wagen, en overtuigde zich dat daar een kleine browning in lag, die zij even onderzocht, en weer wegsloot.

Raffles reed den wagen behendig uit de garage, en beschreef een boog over de binnenplaats, totdat de portier bij de poort deze geopend had. Raffles gevoelde onmiddellijk dat hij een prachtige gehoorzamen, en vooral geruischloozen wagen bestuurde.

De motor gonsde zachtjes terwijl hij over het asphalt van de donkere straat achter het hotel reed, een hoek omsloeg, en stil hield voor hij den volgenden bereikt had.

Hij zette den motor af, stapte uit, sloop op den hoek toe, en stond daar doodstil te loeren, als een tijger die zijn prooi bespiedt.

Aan den overkant van een der prachtigste lanen, welke Europa als onderdeel van een stad kent, stond een kleine wagen, waarvan de motor gromde, als een kwade hond. Een man zat ineengedoken achter het stuurwiel. Het zag er naar uit alsof hij op het eerste teeken met een sprong zou voortsnelen, als een haas, die door den hond wordt opgejaagd.

Hij hield den blik onophoudelijk gevestigd op den verlichten ingang van het Splendid Hotel. Hij had zijn plaats onder de hooge boomen zoo gekozen, dat de schaduw hem zoo goed als volkomen verborg.

Toen liep er een man zoo hard hij maar kon schuin de Champs Elysées over, en rende op de auto met den grommenden motor toe.

Onmiddellijk hernam Raffles zijn plaats achter het stuurwiel, reed de straat uit, en stak op zijn beurt de groote laan over, achter de wegsnellende auto aan, die met buitengewone haast verdween in de richting van het bosch van Boulogne, langs de Avenue de la Grande Armée.

En terwijl de Hup voortstoot, een afstand van tachtig meters ongeveer, tusschen zich zelf en het wild latend, vroeg de onbewogen stem naast Raffles:

— Waarom hebben wij dien man eigenlijk niet laten arresteeren, toen hij kwam, en hem gedwongen, om het verblijf van Dad aan te wijzen ?

— Ten eerste omdat Dad vermoord zou worden, als de boodschapper op een in den brief bepaald tijdstip niet was teruggekeerd, en ten tweede . . . .

Raffles hield even op, en vervolgde toen met een zonderlingen glimlach :

— O, er zijn nog verscheidene andere motie-tieven, die U later wel beter zult begrijpen !

En hij gaf nog wat meer gas, de oogen strak gevestigd op den lichtgrijzen wagen daar voor hem.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

KITTY ONTFOPT ZICH.

Het spreekt van zelf dat er in een wereldstad als Parijs steeds verkeer is, al is het niet altijd zoo onbeschrijflijk druk als midden op den dag het geval pleegt te zijn.

En zoo reden dan ook langs dezen breeden, deftigen verkeersweg, die van den Zegeboog voert naar de Porte Maillot, een aantal auto's, versleten taxi's zoowel als peperdure, gesloten wagens, die de een of andere geheimzinnige bestemming hadden, en die bijna zonder eenig gerucht over de houten blokken gleden, waarvan deze fraaie straat, die veeleer een laan is, nog altijd is voorzien.

Raffles echter liet zich niet op een dwaalspoor brengen door deze den hoofdweg volgende of uit de zijstraten aanschietende voertuigen, maar volgde steeds het lichtgrijze wagentje, zonder het een oogenblik uit het oog te verliezen.

Het meisje zweeg nu, na Raffles nog slechts een enkele vraag te hebben gesteld. Dat was om te weten, of de laan die zij volgden, niet op het bosch van boulogne uitliep, waarop Raffles slechts met een hoofdknik had geantwoord.

Kitty had daaruit zeer juist afgeleid, dat Raffles zijn aandacht bij zijn stuurwiel verkoos te bepalen, en zij had er verder het zwijgen toegedaan. Maar nu en dan gingen haar scherpe lichtgrijze oogen onderzoekend en keurend over het krachtig geteekende gelaat, dat zij nu en dan belicht zag door het schijnsel van de snel voorbijschietende lantarens.

Ook keek zij naar de gespierde, en toch zoo slanke, fraai gevormde vingers die het stuurwiel omklemd hielden.

De achtervolging duurde bijna een kwartier, toen de kleine, grijze auto plotseling naar links afsloeg, even voor de Porte de Maillot bereikt werd, die men zich niet moet voorstellen als een echte stadspoort maar eenvoudig als een uitgang van Parijs, uitgespaard in de oude stadswallen, en die kan worden afgesloten door een reusachtig hek, ten behoeve van de eeuwenoude, en dikwijls verwenschte octrooien!

Raffles moest zich haasten om te juister tijd denzelfden hoek te bereiken, voor de achtervolgde auto uit het oog verdween. Deze reed

met de grootste snelheid langs den Boulevard Lannes, aan de eene zijde door huizen begrensd, aan de andere door den ouden, met gras begroeiden, hoogen vestingmuur, die nog steeds niet gesloopt is, al bestaan er sedert lang plannen, om dien sta in den weg, die volstrekt geen doel meer heeft, geheel en al op te ruimen — een werkje dat het weghalen van millioenen kubieke meters zand, steenen en aarde met zich mede zou brengen.

Raffles voelde dat nu en dan de blik van het meisje onderzoekend op hem rustte.

Zij moest wel van een zeer krachtige, moedige natuur zijn, dat zij een wildvreemden man durfde volgen op dien tocht door het nachtelijke Parijs, al ging zij dan ook om haren vader terug te vinden.

Het ergste was toch, dat Raffles er volstrekt niet zoo zeker van kon zijn, dat de kerels die den dreigbrief brachten, weer zouden terugrijden naar dezelfde plek, waar de beklagenswaardige Amerikaan gevangen werd gehouden.

Hij zou het echter spoedig genoeg weten, als die drommelsche grijze auto maar steeds in het gezicht bleef.

Plotseling zag hij hoe de wagen stil stond voor een volmaakt donker, groot huis.

Het was een van grijze steen opgetrokken huis, zooals ze tegenwoordig niet veel meer gebouwd worden, met allerlei versiering van harzsteen, balkons van nagemaakt marmer, ronde erkers en zonderlinge tierlantijntjes, zooals men die in het midden van de negentiende eeuw voor schoon scheen te houden.

Beneden was het huis tot een bank ingericht, en gelijkvloers waren alle vensters, ook die van de keldergaten, van stevige tralies voorzien.

Raffles had onmiddellijk de lichten van zijn wagen gedoofd, en er voor zorg gedragen, dat die stilstond in de dichte schaduw van den hoogen vestingmuur, met zijn glooiende, met gras begroeide helling.

En ofschoon de afstand zeker wel tachtig meters bedroeg, zag hij toch met zijn scherpe oogen duidelijk, hoe een der mannen met de grijze auto verder reed, terwijl de andere het

huis binnenging, na zachtjes op de deur te hebben geklopt.

— Het is dat huis met dien grijzen gevel! fluisterde hij zacht. Miss Kitty, ik zou U dringend willen aanraden, nu maar terug te gaan, want ik denk dat het uiterst gevaarlijk zal worden!

— Dat is best mogelijk, maar ik ga mee! zeide het meisje op kouden toon. Het is mijn vader!

En rustig nam zij den revolver uit zijn bergplaats, en stak het wapen in de handtasch van krokodillenleder, die zij had meegenomen — en die tevens haar lippenstift, haar spiegeltje en haar gouden koker met sigaretten bevatte!

Raffles haalde de schouders op. Hij voelde zich wel wat onbehaaglijk te moede. Nog nooit had hij iets gevaarlijks ondernomen in gezelschap van een vrouw, maar mocht men deze Amerikaanse eigenlijk wel een vrouw noemen? Het is waar dat vele mannen haar mooi zouden noemen, met haar regelmatige trekken, en haar glad, hoog voorhoofd onder den overvloed van vlaskleurige haar.

Maar er was iets hard, onvrouwelijks in het gezicht, dat Raffles echter bij meer Amerikaanse vrouwen had aangetroffen, en zeker niet in de eerste plaats bij de armen!

Er scheen echter ditmaal niets aan te doen te zijn — die Kitty scheen een echte klit te zijn, en liet zich niet afschudden, nu het haar vader betrof — en een bedrag van eenige tienduizenden dollars!

Voorzichtig reed hij met gedoopte lichten verder, tot op een paar huizen afstand van het grijze gebouw, waar alles in diepe rust scheen te zijn.

Op de zware, breede buitendeur van het huis was een groot, koperen bord aangebracht, met het weinig zeggende opschrift: „Joseph Colny, Bankzaken, Effecten, Changes.”

In ieder geval vond die mijnheer Colny het blijkbaar goed dat er in het holste van den nacht zeer verdachte lieden in zijn huis kwamen, die alleen maar behoeften aan te kloppen!

Dat hij er niets van zou weten was al heel weinig waarschijnlijk, tenzij een van zijn klerken valsche sleutels had, en na zijn dagtaak kon terugkeeren in het huis wanneer hij dit verkoos. Een portier moest er dan natuurlijk niet zijn, want die zou het opentrekken van de zware buitendeur hebben moeten merken.

Hij keek eens rond, onzeker wat hij nu moest doen, tegenover dat huis met zijn vuistdikke tralies, toen hij zich op den arm voelde tikken.

Hij keek in het witte, strakke gezicht van het

meisje, dat naar den stadsmuur wees, en fluisterde:

— Ik heb daar een deur gezien! Zouden wij daar kunnen binnen dringen?

Raffles keek zeer verbaasd en niet zonder bewondering het meisje aan. Inderdaad bevond zich in den ouden vestingwal een vervelooze, met ijzer beslagen deur, geheel verroest, en die wellicht in vroegere eeuwen toegang had gegeven tot een kruithuis, of tot een cachot of een wachtlokaal.

De deur bevond zich recht tegenover het grijze huis, en het was volstrekt niet ondenkbaar, dat de kelders daarvan in verbinding stonden met die zich op deze plek onder den stadsmuur moest bevinden. Het was Raffles al zeer vreemd voorgekomen, dat men een ontvoerden millionnair opgesloten zou houden in de benedenverdieping van een tot den zolder bewoond huis, dat toch onmogelijk geheel en al door bandieten in gebruik kon zijn genomen.

Een blik op het houten bord met namen had hem reeds doen zien, dat er een modiste woonde, een pasteibakker, een kolonel in ruste, en nog andere lieden, van wie men bezwaarlijk kon verwachten, dat zij relaties zouden onderhouden met een gevaarlijke bende.

Er was dus veel voor te zeggen, dat men den gevangene alleen maar hier had binnengebracht, toen alles sliep, en hem vervolgens door den kelder heen naar zijn verblijfplaats had gebracht — onder dien geweldigen berg aarde, steen en gras!

En hij moest Kitty bewonderen, die nog eerder dan hij dien inval had gehad!

Hij sloot de auto af, en liep vastberaden de straat over, op de deur toe, door het meisje op den voet gevolgd. Heinde en verre was geen sterveling te zien. Het is een echte buitenboulevard, de Boulevard de Lannes, en verkeer is er zelfs over dag niet heel veel. Er wonen deftige, rijke lieden, en die gaan nog al tijdig naar bed. De deur was aangebracht in de schuinte van het talud, zoodat Raffles volkomen in de duisternis stond, toen hij, bukkend, het slot eens onderzocht. Zooals hij wel dacht was het zeer oud, stijf verroest, en misschien in geen halve eeuw gebruikt. Mocht Mister Vanderveen hier inderdaad ergens mocht zijn opgesloten, dan werd hij toch nooit door deze deur binnengebracht.

Raffles opende zijn klein etui, en begon met het slot uit te spuiten met petroleum. Hij liet deze stof volgen door een flinke hoeveelheid zoogenaamd geweervet, en nu kon hij tenminste trachten, het weerbarstige slot te openen.

Kitty, een weinig terzijde staande, keek geduldig en met blijkbare aandacht toe. Zij was volmaakt kalm, en dreef Raffles geen oogenblik tot meerderen spoed aan.

Als hij de regelmatige voetstappen hoorde van een agent in de verte, hield Raffles even op, en beiden drukten zich stijf tegen de zijkanten van het portaal, dat gevormd werd door de helling van het talud, en dat met dikke, half vergane planken, gevat in een lijst van zware balken, het verschuiven van de aardmassa's moest tegen gaan.

Boven de deur had Raffles echter duidelijk oude metselsteenen gezien, met mos en onkruid in de voegen. Hier was dus wel degelijk een of ander vertrek, niet meer gebruikt sedert de laatste soldaat daarboven op de glooing zijn naaldgeweer op de aanstormende Duitschers had gericht, in het noodlottige jaar 1870.

Uit het kleine etui van jachtleder nam Raffles een paar van zijn instrumenten, en verzocht toen op fluisterenden toon :

— Zoudt ge mij even willen bijlichten ? Hier is mijn zaklamp. Het zal vlugger gaan als ik kan zien wat ik doe.

De zaklamp flitste aan. Zwijgend hield het meisje de lamp zoo, dat het volle licht op het slot viel.

Beiden gingen zoo staan, dat zij het smalle portiek zoo goed als geheel afsloten, en het lichtschijnsel dus moeilijk te zien was van de straatzijde, tenzij voor iemand die zich recht tegenover de deur bevond, en een flink eind hooger.

De instrumenten maakten een licht krassend geluid, en plotseling klonk een wat luideren tik.

Raffles wendde zijn gelaat met een glimlach naar Kitty, en vroeg, met de hand op de deurklink :

— U weet zeker dat U niet bang is ? Zoudt ge niet liever terug keeren ?

— Ik wilde dat ge mij die vraag niet meer stelt ! zeide het meisje ongeduldig. Ik ben geen bakvisch. En dat hoop ik U te toonen ook ! Vooruit nu, want ik geloof dat ik het slot heb hooren terug springen !

En zij had gelijk, want toen Raffles de klink verder omdraaide, ging de deur naar binnen toe open.

Het licht van de zaklamp bestraalde een tamelijk groot vertrek, laag van zoldering, en met zeer sterke, gemetselde bogen, die wel noodig waren, om de vracht van aarde daarboven te dragen.

Aan twee der wanden waren vermolmde, houten geweerrekken te zien. Er kon niet aan

getwijfeld worden — Raffles en zijn metgezellin hadden den voet gezet in een vertrek, die vroeger voor de wasch bestemd was geweest. In een hoek bevond zich een groote, geheel vervallen schoorsteen van gemetselde klinkers.

En ongeveer in het midden van den stoffigen vloer was een roestige, ijzeren ring zichtbaar, vastgemaakt aan een luik, waarvan de naden eveneens onder een laag stof schuil gingen.

Het rook muf in het vertrek naar vochtige aarde en naar bederf.

Raffles vatte den roestigen ring aan, en rukte aan het luik, maar het zat zoo vast dat er geen beweging in was te krijgen.

Met de lantaren nog in de hand was het meisje het vertrek eens gaan onderzoeken, en nu keerde zij terug met een soort van korten, ijzeren koevoet, dien zij Raffles zwijgend toestak.

Zij spreekt niet veel, de kleine Amerikaansche, maar zij doet tenminste schrandere dingen, overwoog Raffles, terwijl hij het scherpe uiteinde van den koevoet naast den ring in de voeg tusschen luik en vloer stak, en er uit alle macht op ging leunen.

Een luid gekraak liet zich hooren, maar het luik sprong plotseling met een doffen klap open.

Onbeweeglijk luisterden de twee indringers zeker wel vijf minuten maar toen zij niets verdachts hoorden, zetten zij hun gevaarlijke onderneming voort.

Kitty liet het licht van de lamp naar beneden schijnen, en zij zagen in een tamelijk grooten kelder, waar het krioelde van de ratten, die haastig op de vlucht sloegen, woedend piepend, omdat zij zelfs hier in hun rust gestoord werden.

Raffles keek terzijde naar het meisje, maar op haar gelaat was geen spoor van afschuw of vrees te zien. Zelfs deze voor een vrouw zoo moeilijk te verduren proef had zij met glans doorstaan !

In een der wanden begon een duistere gang, en waarschijnlijk was deze kelder in vroegere tijden een opslagplaats geweest van munitie, wapens, en misschien wel van voedsel.

Zonder zich te bedenken ging Raffles op den rand van het gat zitten, draaide zich toen om, en liet zich nu zakken, tot hij aan zijn handen hing. Hij viel van een hoogte van nauwelijks eenige centimeters, en fluisterde :

— Laat U maar vallen — ik zal U opvangen !

— Ga op zij — ik behoor niet tot het slag, dat opgevangen behoeft te worden ! zeide Kitty bevelend. Neem de lamp maar aan, dat is voldoende !

Men kan zien dat zij gewend is om te bevelen ! mompelde Raffles voor zich heen, en hij ving de zaklamp op en trad terzijde. De sportieve Kitty deed precies na wat zij hem had zien doen, maar zij viel van bijna een voet hoogte, haar voet zwikte, en zij zou gevallen zijn, als Raffles haar niet vlug had beetgegrepen.

Onmiddellijk maakte zij zich los, zonder een woord te zeggen, en liep op de gang toe.

Raffles had reeds gemerkt dat de gang liep in de richting van het grijze huis met de erkers. Zij waren omstreeks tien meters gevorderd, over een ongelijken, steenachtigen bodem, toen het verder voortgaan hun belet werd door een houten schot, dat de gang volkomen afsloot. Naar den staat van het hout te oordeelen, kon het daar nog niet lang zijn, in geen geval langer dan een jaar of tien.

Daar er van een slot niets te bespeuren viel, was Raffles wel verplicht, gebruik te maken van boor, zaagje en mes, teneinde met behulp daarvan een vierkant stuk uit het schot te zagen, groot genoeg om hem doorgang te verleen.

En weer sloeg Kitty hem bij zijn werk zwijgend en met een onbewogen gelaat gade. Alleen vroeg zij met een flauwen glimlach toen hij bijna gereed was :

— U schijnt heel handig te zijn, in dergelijke werkjes !

— Een kwestie van gewoonte ! antwoordde Raffles op zijn beurt kortaf. Houdt de lamp nog even vast, dan zal ik eerst door het gat kruipen.

In een oogenblik was Raffles door het gat heen, en hij stak reeds zijn handen uit om het meisje te helpen bij die gymnastische tour, maar dat was niet noodig — Kitty stond al naast hem !

De gang liep nog een meter of vier in dezelfde richting verder, en beschreef toen een scherpen hoek.

Waarschijnlijk waren hier vroeger kazematten geweest, groote, onderaardsche verblijven voor

de soldaten, die hen moesten beveiligen tegen de kanonskogels.

En plotseling stond Raffles stil, want hij had duidelijk stemmen gehoord !

Een meter of zes van den hoek af, dien zij waren omgegaan, bevond zich een gewone deur, en onder de kier daarvan drong licht door.

Er waren daar verscheidene mannen bijeen, die vrij luid spraken en lachten. Raffles hoorde ook het gerinkel van glazen en flesschen, en daarenboven een schelle vrouwenstem, die hem wonderlijk bekend voorkwam.

Hij wendde zich tot het meisje en fluisterde vlak bij haar oor :

— Ik geef U nu voor den laatsten maal den raad, Miss Kitty het hierbij te laten. U is mij van groot nut geweest, maar het wordt nu gevaarlijk ! Wat helpt het of wij ons nu blootgeven ? Zij zijn daarbinnen te talrijk — ik moet wachten totdat eenige van hen zijn heengegaan !

— Tracht die deur te openen ! was alles wat Kitty antwoordde. Wij zijn met ons beiden — en ik weet hoe ik mijn wapen moet hanteeren !

Onder den indruk van deze verwonderlijke, hardnekkige stoutmoedigheid draaide Raffles heelzacht aan den knop van den deur, maar het was zooals hij reeds vreesde — de deur was van binnen gesloten !

— Ik kan ze onmogelijk openen — ze is gegrendeld of met den sleutel afgesloten, fluisterde hij.

— Dan zal ik het eens probeeren ! hernam het meisje.

Ze trad tot vlak voor de deur, en toen zeide zij met luide, door de steenen wanden weerkaatste stem :

— Lama-Sesama-Nirwana ! Doe open, ezels ! Hier is Kitty Pletter ! Neen, laat mijn pols los, en verzet geen voet, want ik houd met mij linker hand je eigen revolver tusschen je ribben.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: de Dubec-sigaret

---

HOOFDSTUK V.

PLETTER — VANDERVEEN.

Gerinkel van metaal, een stoel die omviel, de schreeuw van een vrouw, eenige vloeken, en de deur vloog open.

Het eerste wat Raffles zag was vier revolverloopen, en toen pas zag hij al het andere — een vrij groote kamer, met houten wanden, door elektrische lampen verlicht, met een tafel in het midden en een zestal stoelen van verschillend fabrikaat.

Voorts stond er een soort van buffet, van ongeschaafde planken gemaakt, maar dat toch goed aan zijn doel beantwoordde, want het droeg een aantal flesschen, kruiken, glazen en kroezen. De lampen waren maar zeer eenvoudig. Het waren zoogenaamde pendels, met kleine kapjes van melkglas, zooals men ze wel in de gangen van ziekenhuizen, gevangenissen en gestichten aantreft. Maar ook zij deden hun plicht, en verlichtten helder degenen die in het vertrek aanwezig waren — vier mannen en een vrouw.

De vrouw herkende Raffles onmiddellijk. Het was Liza Fraser, zijn gevreesde vijandin, maar die hem niet scheen te herkennen, naar de nieuwsgierige, verbaasde uitdrukking van haar gezicht te oordeelen. De mannen waren hem geheel onbekend, op een na, die wel de kerel zou kunnen zijn, die een uur tevoren het dreigbriefje had gebracht.

Maar op hun aller wezenstrekken lag argwaan, groote ontsteltenis en misschien nog meer verbazing te lezen.

Een hunner reikte achter Raffles heen, die zich met een vluggen blik overtuigd had, dat Kitty inderdaad zijn eigen browning ter hoogte van zijn zesde rib gedrukt had, trok met een snelle beweging de deur weer dicht en grendelde ze op nieuw.

Wonderlijk genoeg scheen het geen van de aanwezigen in te vallen, iets te vragen, en allen bleven met open mond beurtelings Kitty en Raffles aanstaren, en de laatste was de eerste die iets zei.

Haar oogen hadden hun harde uitdrukking behouden, maar er lag nu ook spot in, en haar stem had een honenden klank, toen zij zeide, met een korten lach:

— Ik had gedacht, dat de afdeeling Parijs toch wel een weinig schranderder zou zijn! Van zoiets ezelachtigs had ik niet kunnen droomen! Waar is vader, wat hebben jullie met hem gedaan?

— Wel — als je den rijken Amerikaan bedoelt — hij is hier naast, en hij is nog niet heelemaal op zijn verhaal gekomen! Armand heeft hem een prik moeten geven, omdat hij al te hard begon te schreeuwen!

De vrouw werd bleek en herhaalde, terwijl haar oogen plotseling van kleur verwisselden, en fonkelden als die van een roofdier.

— Een prik? Jullie hebben hem toch niet gestoken?

— Het was maar een morphinespuitje! zeide de kleinste man van het viertal, dien Raffles meende te herkennen als de boodschapper.

— Nu, dan zal ik jullie eens even zeggen, jullie dwazen, welk een bespottelijke vergissing je begaan hebt, ik weet niet op wiens bevel, maar ik kan mij bijna niet voorstellen, dat het de Lama is geweest.

— Ja, die was het toch wel degelijk! zeide Armand, een beetje moediger.

— Dan moet ik tot mijn spijt opmerken, dat de Parijsche Lama zijn hoogen post niet waard is!

— Het was niet de Parijsche, het was de Londensche Lama! zeide nu een man met een rood, pokdalig gezicht, en groene oogen.

— Nog erger! Dan slaat dus mijn kritiek op hem!

Op dat oogenblik liet zich de scherpe stem van Liza hooren, die Kitty toebeet:

— Een toontje lager, alsjeblijft! Ik weet niet wie je bent, maar je moet een der onzen zijn, anders kon je onmogelijk het wachtwoord hebben geweten, en je hebt ook een bekenden naam genoemd — maar de Lama is in elk geval je meester, en ik verbied je om zoo over hem te spreken!

Kitty keek haar aan alsof zij een vreemd beest zag, nieuwsgierig, maar zonder een spoor van vrees, en zei toen:

— Zoo, dus jij bent de beroemde Liza Fraser, zijn vriendin, he? De eenige, die hem van aan-

zien kent! Nu, dan is het begrijpelijk dat je hem voorspreekt, maar toch zal ik herhalen dat hij hier een domheid heeft bedreven! Jullie hebben mijn eigen vader, Jack Pletter te pakken genomen, uilskuikens! Nooit van hem gehoord?

— Hoe konden wij dat weten? vroeg de pokdalige man norsch. Hij is ons aangewezen. Wij hebben alleen ons werk gedaan.

Kitty haalde de schouders op, met een trek van minachting om de dunne, en toch fraai geteekende lippen.

— Wanneer komt hij? vroeg zij kortaf.

— Dat zal nog wel een poosje duren!

Het was Liza, die de woorden langzaam had uitgesproken, met den blik onafgebroken op Kitty gewend. Heel vriendelijk was die blik zeker niet. Er lag dreiging in, en de woede van de vrouw, die vreest, verdrongen te worden van haar plaats, haar titel als eenige vertrouwde van den aanvoerder te zullen verliezen. Bovendien was zij vertoornd om de minachtende wijze, waarop die indringster van den machtigen Lama had gesproken.

Pletter mocht dan een buitengewoon man zijn, op zijn eigen gebied, van zijn dochter had men nog nooit iets bijzonders vernomen. Een jaar geleden, dat wist Liza met zekerheid, was het schepsel nog ergens op een dure kostschool in Zwitserland! Zij kon wel een toontje lager zingen, vond ze, dat verwaande schepsel!

— Moet hij dan den losprijs niet vaststellen? vroeg Kitty, de fijne wenkbrauwen optrekkend.

— Dien heeft hij al vastgesteld — twee miljoen francs!

Langzaam wendde Kitty het hoofd naar Raffles toe, en zeide met een breeden glimlach:

— Nu, dat heb je dan merkwaardig goed geraden, matroos — of wat je dan anders mag zijn! Op den kop af twee miljoen francs! Hoe hebben jullie kunnen denken, uilskuikens, dat Pletter, de Grootte Pletter, die schatrijke Amerikaan was?

— Ik heb je toch gezegd, dat hij ons werd aangewezen? hernam de pokdalige man op kwaadaardigen toon. Ik ken er geen van beiden, ik heb alleen gedaan, wat me gezegd is. Hij zat in het kroegje te drinken, zijn auto stond voor de deur, en zijn chauffeur zat in het wijnhuis er naast. Wie kon weten dat jouw vader met een Rolls Royce en met een chauffeur reist, en in het Splendid Hotel logeert? Maar daar valt me iets in — wat duivel, dat is waar ook! Dan kan het briefje ook niet aan de goede persoon terhand zijn gesteld! Rodolphe, kom jij eens hier!

De kleine man met het spitse gezicht deed

een stap naar voren. Hij scheen niet al te zeer op zijn gemak te zijn, en keek schuw van Liza naar Kitty, en van deze weer naar den pokdaligen reus, die er verre van geruststellend uitzag.

Deze hernam, Rodolphe bij den schouder grijpend:

— Aan wie heb jij het briefje gegeven, met het verzoek om betaling?

— Aan mevrouw Vanderveen! antwoordde de boodschapper bevend overal zijn ledematen.

— Hoe zag ze er uit? vroeg Kitty streng.

— Een heel dikke dame, zonder middel, en die geleek op een aanplakzuil, met stroogeel, kort geknipt haar, als een dekzwabber. Allemaal vet en juweelen. Vergissen kon ik me niet. Een dag tevoren had ik het hotel al afgeloerd, en toen heb ik haar tweemaal gezien.

— Dat is mevrouw Vanderveen! zeide Kitty kortaf. Dan is er natuurlijk maar een verklaring — jullie hebben het geld aan de goede gevraagd, en jullie hebben den verkeerde ontvoerd! Breng mij dadelijk bij mijn vader!

— Hoe wist je dat hij hier was? vroeg Liza plotseling scherp.

— Omdat we jullie boodschapper zijn nagereden.

— Hoe wist je dat het je vader was en niet Vanderveen, dien ze te pakken hebben genomen?

— Dat is mijn zaak! antwoordde Kitty hooghartig. Dacht je soms dat ik niet onmiddellijk op de hoogte wordt gebracht, van wat er met hem gebeurt? Vooruit breng me bij hem, als het kan wil ik met hem praten. En ik wil jullie wel zeggen dat het niet goed met je afloopt, als hij nadeelige gevolgen ondervindt van jullie stommitieit!

Rodolphe had angstig, nog altijd niet op zijn gemak, de tweede deur in het vertrek geopend, en men zag hem naar een schakelaar reiken.

Een lamp flitste aan, en nu kon men in een klein, aangrenzend vertrek zien, waar, op een rustbank, een man lag uitgestrekt. Hij scheen juist op het punt te zijn, weer tot zijn bewustzijn te komen.

Er liepen zachte rillingen over zijn bleeke wangen, en zijn oogleden knipperden op eigenaardige wijze.

Raffles kon zijn gezicht maar ten halve zien. Zijn verbazing was niet gering, toen hij ontdekte dat daar dezelfde man lag, dien hij in het danslokaal op Montmartre een oogenblik had waargenomen.

— Welk een zonderlinge verwarring!

Dat was dus Pletter, de beruchte, lang-

gezochte gevelklimmer en hoteldief, naar wien de politie van twee werelddeelen al een paar jaren lang ijverig en vruchteloos zocht!

Het leek bijna onmogelijk! Dan moest de man zich tot onkenbaar wordens toe vermoemd hebben.

Hoe was het mogelijk dat deze corpulente, kortbeenige man met zijn kaal hoofd, en zijn hangwangen nu nog steeds in staat was, tot de halsbrekende touren, die men hem toeschreef?

Kitty wendde zich naar de tusschendeur, maar voor zij binnentrad zeide zij, tot niemand in het bijzonder:

— Houdt dien matroos in de gaten! Met hem heb ik nog een appeltje te schillen! Hoe is het er nu mee, vader?

De man op de rustbank had met moeite de oogen opgeslagen, en tastte zwakjes naar de hand van het meisje, dat op den rand van de rustbank was gaan zitten.

— Wat is er toch met mij gebeurd, kind? ik voel me zoo slap als een vadoek, steunde hij, en hij poogde overeind te komen.

— Houdt je maar kalm, vader, het zal gauw genoeg over zijn! antwoordde Kitty, terwijl zij uit haar tasch een klein etui nam, en daaruit weer een fleschje zocht dat zij ontkurkte, en hem onder den neus hield.

— Daar, ruik maar eens! Je eigen middeltje, vadertje! Daarvan zul je gauw genoeg opknappen, en dan moet je maar eens met deze stomelingen praten!

Kitty stond weer op, en raadpleegde haar polshorloge — waarom, dat zou Raffles pas later begrijpen.

De vader van het meisje steunde zich op een elleboog, keek verwezen rond, zette zijn beenen op den grond, stond op, zakte onmiddellijk weer neer, maar herhaalde zijn poging koppig, en stond nu op beide beenen, tamelijk onvast nog, maar hij stond dan toch weer overeind!

Er liepen een paar schrammen over zijn linker hand, en zijn gelaat had zeker ook gebloed.

Alles wees er op dat hij zich heftig verzet had, maar zijn worsteling had zeker niet lang geduurd.

Raffles keek hem met verbazing aan, en met een wonderlijk gevoel, dat hij nog niet goed wist te verklaren. Daar stond hij weer tegenover een der stoutmoedigste en schranderste schelmen van de wereld, die zooveel geld verdiend had, dat hij zijn eenige, zeer beminde dochter een opleiding had kunnen geven aan een peperdure kostschool in Zwitserland!

Hij voelde dat de blikken van Kitty scherp

op hem gericht waren, en hij beantwoordde dien blik door haar vragend aan te zien.

Het meisje had haar vader binnen geleid, en hem op een stoel geplaatst, dicht bij de tusschendeur, waarop zij deze afsloot.

Op dat oogenblik ging in een hoek van het keldervertrek schrill en luid een telefoon over.

Kitty wilde er op toesnellen, maar ditmaal was Liza haar voor.

— Neem mij niet kwalijk, maar voor het oogenblik heb ik hier nog maar alleen te zeggen! zeide zij uit de hoogte, het toestel van den haak nemend.

Kitty haalde de schouders op, en slenterde naar een ander deel van de kamer. Zij opende haar tasch, na Raffles meende om er een sigaret uit te nemen.

Raffles zag echter zeer goed dat zij de vrouw aan de telefoon scherp in het oog hield, met een uitdrukking van verbeterde woede op het knappe, maar koude gezicht, en toen keek zij weer op haar horloge, tot niet geringe verbazing van Raffles, die wist, dat hij in een zeer onaangename en lastigen toestand was geraakt.

— Een bericht van den Lama! Hij zal aanstonds wel hier komen! zeide Liza, even het toestel met de hand bedekkend, en nadat zij het wachtwoord en haar eigen naam had genoemd.

Toen luisterde zij weer, en plotseling slaakte zij een rauwen gil, liet het toestel uit de hand vallen, werd plotseling zeer bleek en kalm, en vroeg op ijskouden toon aan Kitty:

— Die man daar is immers Uw vader?

— Dat heb ik je gezegd — ben je zoo kort van memorie? vroeg Kitty spottend.

— Neen, dat is het niet! Maar hoe kan deze man je vader zijn, als de Lama geen tien seconden geleden met hem getelefoneerd heeft — in een hotel dat ik niet zal noemen?

Een oogenblik bleef het doodstil, en wat er toen volgde, geschiedde in eenige seconden.

— Houdt haar vast, jongens! krijschte Liza wild. Belet haar om te vluchten. Weg door de tusschendeur, en neemt haar mee!

Een man wilde de tusschendeur openen, maar die bleek gesloten te zijn, en Raffles wist onmiddellijk met zekerheid, dat men den sleutel zou moeten zoeken in de tasch van Kitty!

Deze was naar de deur gesneld, maar voor zij de grendels had kunnen bereiken, had de pokdalige kerel haar ruw vastgegrepen en weggetrokken. Zij schreeuwde zoo luid als zij kon, en toen schoot er iemand op haar, die haar aan den linker arm trof.

Zij slaakte een korten kreet van pijn, en toen

werd er luid op de zware deur gebonsd.

Half krankzinnig van woede trok Liza op haar beurt haar revolver, maar voor zij kon schieten, had Raffles zijn voet opgelicht, en zond een van de stoelen met zooveel vaart tegen haar heen, dat de vrouw struikelde en viel.

Een volgende stap bracht hem bij de deur, en hij rukte de grendels vlug terzijde.

De deur vloog open, en zes wel bewapende politieagenten stormden binnen, voorafgegaan door een brigadier. Kitty had zich uit den greep van den pokdaligen losgerukt, en zeide kalm, haar revolver uit haar tasch nemend, en op den bandiet richtend :

— Dat is maar net op tijd, jongens ! Neem het zoodje vlug mee, — en mijnheer de matroos zal ook wel zoo goed zijn, ons te vergezellen,

naar ik hoop, want ik zou dolgraag weten, hoe hij zoo bijzonder bekwaam is geworden in het openen van sloten, luiken en vensters ! Hier is mijn politiepenning — ik ben Kitty Seymour, van Scotland Yard !

Terwijl de zoo plotseling overvallen schelmen vlug en handig werden geboeid, maakte Raffles een buiging voor het meisje, en zeide met oprechte bewondering.

— Mijn complimenten, Miss ! U is niet alleen zeer schrander — U is buitengewoon moedig. Niet velen hadden U dit durven nadoen — en gij hebt op slimme wijze van mijn bekwaamheden gebruik gemaakt ! Ik had het moeten raden — en eerlijk gezegd, heb ik het ook geraden, zoodra ik het gezicht van dien waarden heer Ephraim Vanderveen zag !

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

---

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES IN EEN MOEILIK PARKET.

De gevangenen vloekten en tierden, en Liza Frazer gilte hysterisch, toen allen werden weggevoerd, lang denzelfden weg, dien zij waren gekomen, en die feitelijk door Raffles was gebaad, zooals hij nu niet zonder eenige bitterheid overwoog.

Want al was hij zelf niet geboeid, er liep een man vlak naast hem, in een blauwe uniform, en met zijn revolver onaangenaam dicht in de nabijheid van een zijner vestknoopen.

De geheele toedracht van de zaak kon voor een man van Raffles doorzicht niet langer meer een geheim zijn.

Het was duidelijk dat Vanderveen zich om de een of andere reden de hulp had verzekerd van een Londensche Detective, die voor zijn dochter doorging, en even duidelijk was het, dat mevrouw Vanderveen haar in de danszaal alles verteld had, waarop het dappere meisje onmiddellijk aan het werk was gegaan, om te pogen, den man die zich aan haar had toevertrouwd, en dien zij toch niet had kunnen beschutten tegen de lieden van den Lama, weer uit hun klauwen te bevrijden, zonder het zeer hooge losgeld te moeten betalen!

Het was hem echter een raadsel, hoe zij het wachtwoord te weten was gekomen, dat haar onmiddellijk toegang had verschaft.

Dat zij Raffles wantrouwde, zonder echter te weten wie hij was, kon niet betwijfeld worden. Een man die zoo handig is met loopers en valsche sleutels, met stukjes ijzerdraad en fijne instrumentjes, die hij in een keurig etui bewaart, kan toch moeilijk een matroos zijn!

In ieder geval, zoo begreep hij, zou het hem zeer moeilijk vallen, een verklaarbare en aannemelijke uitlegging te geven van die kundigheden! Een detective heeft daar natuurlijk een heel ander oog op, dan de dochter van een schatrijken Amerikaan!

Raffles, die den stoet sloot, en aan zijn andere zijde de onbevreesde detective had, zag dat zij onder het loopen haar gewondde arm zoo goed als het ging omzwachtelde met een zakdoek, en vroeg hoffelijk:

— Ik hoop dat de wonde niet al te pijnlijk is, Miss?

— Het valt nogal mee, mijn waarde! antwoordde Kitty rustig. Er is gelukkig geen been getroffen.

— Mag ik U behulpzaam zijn met mijn klein verbanddoosje?

— Heel vriendelijk van U — maar het is werkelijk niet de moeite waard!

Raffles zuchtte heel even. Dat was een kleine teleurstelling. Want in zijn verbanddoosje had hij een zeker reepje linnen, doortrokken van een stof, die, met het bloed in aanraking gebracht, die kleine praatster, zonder haar in het minst schade te doen, voor eenige uren tot zwijgen zou brengen, door haar bewusteloos te maken.

Zij scheen heel voorzichtig te zijn, dat dappere, kleine ding!

Raffles betreurde de mislukking van zijn plannetje, maar hij kon er niets aan doen — hij gevoelde groote bewondering voor di tengere schepseltje, met dien wil van ijzer, en dien moed van een dapper man!

Zich te midden van een half dozijn lieden te begeven, die zeker niet zouden aarzelen om haar te dooden, als ze het verraad bemerkten — dat was iets, waarvoor heel wat mannen zouden zijn teruggeschrikt!

Zoodra zij op straat waren bemerkte Raffles wel, dat er aan een vlucht voorloopig niet te denken viel. Kitty had de zaken grootscheeps op touw gezet! Er stonden daar nog wel tien agenten, en verderop waren er nog meer, die de wacht hielden bij drie groote patrouillewagens. Een daarvan was ingericht voor het vervoer van arrestanten.

Snel werden de gevangenen daarheen gebracht, en toen Raffles weifelend bleef staan, zeide de detective op haar beminnelijksten toon:

— Het spijt mij meer dan ik U zeggen kan, mijnheer, maar ik zal U wel moeten verzoeken, bij deze dame en die heeren in te stappen! Ik mag U niet verhehlen dat gij mij zeer verdacht voorkomt, ondanks Uw bereidwilligheid, om mijnheer Vanderveen in deze zaak van dienst te zijn! Waarom deed gij dat eigenlijk? In de hoop op een belooning toch zeker?

— Ja, daar kom ik eerlijk voor uit! Ik wil U wel zeggen, dat de persoon van mijnheer Vanderveen mij als zoodanig al bitter weinig belang inboezemde — destemeeer sympathie gevoelde ik voor zijn geldbuidel!

— Dat is tenminste eerlijke taal! Voor ik het vergeet — U spreekt uitmuntend Engelsch! Is U Engelschman?

— Een Londenaar! antwoordde Raffles kortaf.

— De detective keek hem een oogenblik peinzend aan, en zeide toen:

— Nu, wij zullen het op het hoofdbureau wel uitzoeken. Stap maar in, als ik U verzoeken mag! Vooruit, jongens, breng het heele troepje maar vlug wag. Ik kom aanstonds met mijn lief vadertje, haha!

Zij had dit laatste in het Fransch gezegd! en zij sprak deze taal bijna zonder eenig accent, en zonder eenige fouten te maken.

En zoo bevond Raffles zich een oogenblik later in gezelschap van vijf mannen en een vrouw, de een nog woedender dan de ander, en die hem met nijldige bliken aankeken.

De ijzerdeur viel dicht, en de „Salademand” zooals deze voertuigen in de Fransche hoofdstad genoemd worden, zette zich in beweging.

Liza, die geen oogenblik haar fonkelende oogen van Raffles had afgewend, en nu haar pijnlijke scheen aan het wrijven was, opende als het ware de vijandelijkheden.

— Wie ben jij, eigenlijk, jij die ons dit moois op den hals hebt gehaald? Kende je haar? Ben je soms ook van de politie?

— Neen, ik bekleed een veel nederiger positie in de maatschappij! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. En ik ken haar ook volstrekt niet, Het was werkelijk louter toeval.

— Och kom? Maar je bracht haar dan toch maar regelrecht naar de plek waar dat dikke zwijn gevangen zat! Hoe wist je dat hij daar was?

— Maar ik wist het heelemaal niet! Het was maar een vermoeden. Ik heb jullie boodschapper in het Splendid Hotel zien komen, en ik had van te voren Mevrouw Vanderveen gewaarschuwd, omdat ik de ontvoering om zoo te zeggen had bijgewoond! Ik wil jullie ook wel verklappen dat ik meen te weten, aan wien het mooie, blanke handje toebehoort, dat de verraderlijke druppeltjes in het glas van den armen chauffeur liet vallen!

En Raffles keek veel beteekenend naar de witte handen van Liza, die nu weer op haar knieën lagen, vereenigd door het blinkende staal van de korte ketting, die de beide pols-

boeien bijeenhield.

— Zoo — is de zaak zoo? vroeg de vrouw langzaam. Dus je had er een slaatje uit willen slaan?

— Zoo is het!

— Je wist niet dat zij een detective was?

— Zou ik dan nu hier zitten?

Die vraag leek logisch, en een kort oogenblik zweeg Liza, met opeengeneven lippen, en gefronsd voorhoofd.

Eensklaps hief zij het hoofd weer op, en vroeg:

— Reden jullie regelrecht van het hotel naar de schuilplaats?

— Die vraag is nogal overbodig! Dat moesten wij wel, omdat wij je boodschappers immers geen seconde uit het oog mochten verliezen!

— Maar hoe kon zij dan den tijd vinden, de klabakken te waarschuwen?

— Zij moet in het hotel daartoe nog den tijd hebben gevonden, anders is het volkomen onverklaarbaar! gaf Raffles ten antwoord. Het is ook zeer goed mogelijk, dat er vlak bij het hotel steeds agenten op post hebben gestaan, die mijnheer Vanderveen schijnt een erg hooge Piet te zijn, en hij moet bang zijn geweest voor zijn hachje, en voor zijn geld! In ieder geval moeten de agenten ons op onze beurt van tamelijk dicht bij hebben gevolgd, en ik ben een suffert, dat ik dat niet eens gemerkt heb!

— Ze zegt dat jij zoo handig bent met het openmaken van sloten hernam de vrouw wantrouwend. Maar je bent gekleed als een matroos. Hoe rijm je dat met elkaar?

— Ik rijm het heelemaal niet. De matroos is namaak — de inbreker is echt! zeide Raffles glimlachend. Ik heb je immers al gezegd, dat het mij om het geld te doen was. Natuurlijk hoopte ik een groot deel van den losprijs zelf in de wacht te sleepen!

De vrouw zat weer na te denken, Raffles steeds aanzierende, en half voor zich heen mompelde zij:

— Het is vreemd — is net alsof ik je gezicht eerder gezien heb, of iemand die sprekend op je gelijkt!

Maar plotseling gaf zij een schreeuw en hief de handen zoo vlug op, dat de boeien rammelden, terwijl zij doodelijk verschrikt uitriep:

— De Lama! Die helleveeg heeft gehoord, wat ik zeide toen hij telefoneerde! Hij zal naar de schuilplaats komen!

— Ja, en dan loopt hij natuurlijk regelrecht in de armen van de agenten, die Kitty daar

wel op post zal zetten! zeide Raffles doodkalm.

— En dat kun jij zoo rustig zeggen? liet nu de stem van den pokdaligen reus zich hooren, terwijl hij Raffles met zijn groene oogen woedend aankeek. Jij hebt zeker niet onder hem gewerkt?

— Neen, ik werk alleen maar voor eigen rekening! antwoordde Raffles schouderophalend. Het spijt mij voor hem, maar dan kan zijn rijk wel ten einde zijn!

De vrouw liet een gesis hooren, zooals een giftslang maakt, die tot woede geprikkeld wordt. Haar oogen gingen eerst wijd open, en toen kneep ze ze bijna geheel dicht, en tuurde Raffles door haar oogharen aandachtig aan.

Deze doorstond rustig haar blik, maar hij volgde nauwlettend de wisselende uitdrukking op het gelaat van de vrouw, die zich dicht naar hem had toegebogen, en haar oogen over zijn gezicht liet dwalen, alsof zij ieder trekje er van wilde indrinken.

En plotseling gaf zij een korten schreeuw, en verbleekte op een vreeselijke wijze.

Zij was nauwelijks verstaanbaar toen zij op schorren toon uitstootte:

— Ik driedubbele gek, om het niet aanstonds te begrijpen! Er is maar een man ter wereld, die zoiets zou aandurven, en het zoo handig inpikt — op een kleinigheidje na, dat hem wel tegelijk met ons voor een paar jaartjes naar de galeien zal sturen, ha ha! Jongens, laat ik het genoeg-mogen hebben, jullie mijnheer John Raffles voor te stellen! Hij is het, of ik wil de rest van mijn leven in Santé doorbrengen.

Haar stem was steeds luider geworden, en het laatste had zij bijna uitgild.

Er ging een kreet van dolle woede op onder het troepje, voor de helft uit Engelschen, voor de andere helft uit Franschen bestaande, maar die allen heel goed begrepen hadden, wat de vrouw daar uitschreeuwde, terwijl haar boeien rinkelden, zoodanig trilden hare handen van woede.

De man met het pokdalige gezicht trachtte op te staan, viel bij een omverwachten zwaai van de auto weer log op de dwarsbank neer, en zeide met een rauwen vloek:

— Zijn dat jouw manieren? Alles was dus van te voren afgesproken.

— Neen! antwoordde Raffles rustig. Je mag me gelooven of niet, maar ook ik ben een slachtoffer van die drommelsche, uitgeslapen politiedame! Ik heb er een paar beleefd, in den loop van mijn werkzaamheden, maar geen van haar kon in de schaduw staan van dit brutaaltje!

— Kletspraat! gilde Liza. Je hebt alles van te voren geweten! Straks zullen ze je

verhooren, en dan zullen ze je vrijlaten, omdat ze je straffeloosheid beloofd hebben, als je er ons liet indraaien! Gemeene verrader!

Raffles wierp haar een ijskoude blik toe, en zeide uit de hoogte:

— Dat is mijn gewoonte niet, Liza Fraser! Het is de waarheid dat ik innig verheugd ben, dat jullie eindelijk gesnapt zijn, en dat ik hartelijk hoop, jullie allemaal te zien veroordeelen tot hooge straffen, niet omdat jullie diefstallen pleegt, want in dat opzicht ben ik wellicht jullie meerdere, maar jullie een voor een gevaarlijke, moordzieke schelmen zijt. Een galg is eigenlijk nog te goed voor jullie. Maar ik heb het niet hierop aangelegd, en zeker zullen ze mij niet vrijlaten, daaraan behoef je niet te twijfelen!

— O, dat ik niet voor vijf minuten mijn handen vrij heb, om ze aan je strot te slaan, jij hond!

De vrouw krijschte nu bijna van dolle, teugellooze drift, en haar geheele lichaam beefde.

— Ik twijfel er geen seconde aan, of je zou het probeeren, zei Raffles koeltjes.

De vrouw bleef Raffles nog een oogenblik zwijgend met haar tonkelende oogen aanstaren, en zei toen sarrend:

— Nu, als ze het hier op het politiebureau soms nog niet mochten begrijpen, dan zal ik hen wel even vertellen, wie je bent!

— Het is de vraag of ze dat uit jouw mond zullen gelooven! zeide Raffles schouderophalend. Je bent niet erg betrouwbaar!

— Dan zal ik zeggen dat ze je pruik van je kop moeten trekken, en je gezicht eens onder handen moeten nemen met Benzine of naphtha. Ze zullen toch wel vreemd opzien, als ze merken dat je geen matroos bent!

— Ik zal zeggen dat ik de Fransche politie wilde helpen! hernam Raffles geduldig, en dan moet men altijd een weinig vermomd zijn.

— Maar ik zal dan kunnen bezweren, dat ik vroeger al met je te maken had, wetende, wie je was! gilde Liza, tot het uiterste gebracht. Ze zullen je vasthouden, ze zullen informaties in Londen inwinnen!

— We zullen het kalmpjes afwachten! hernam Raffles bedaard. En nu zou ik maar liever niet meer zoo schreeuwen, want ik heb het gevoel dat wij er aanstonds zijn!

En het instinct van Raffles had hem niet bedrogen.

Het was volstrekt onmogelijk, iets van den weg te onderscheiden, want de auto had alleen in het dak een heel klein, getralied venstertje.

Maar eenige seconden later stond het voertuig toch stil, en een paar tellen daarna werd de deur geopend.

De auto had zijn tocht beëindigd op de binnenplaats van het hoofdbureau van politie, en overal waren politieagenten te zien. Het bericht van de aankomst der gevaarlijke bandieten was hun zeker reeds voorafgegaan.

Zij werden onmiddellijk naar een afzonderlijke oel gebracht, behalve Raffles, die werd uitgenoodigd, om een paar agenten te volgen naar het bureau van den commissaris, maar terwijl zij werd weggevoerd, schreeuwde Liza, dol van

woede, over haar schouders :

— Het is John Raffles ! Het is John Raffles ! Maak zijn gezicht maar eens schoon, dan zult je het zien !

Kitty Seymour, die de woorden zeer wel gehoord had, keek Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen en een weinig spottend aan, en zeide toen met een wreed lachje :

— Dat is bijna te mooi om waar te zijn — vindt gij dat ook niet ?

— Inderdaad — want in dat geval zou Uw promotie niet twijfelachtig meer zijn ! antwoordde Raffles met een buiging.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

DE PORTEFEUILLE VAN MIJNHEER VANDERVEEN

Raffles kende dit hoofdbureau van politie te Parijs bijna even goed als hij het gebouw der centrale recherche, het beroemde Scotland Yard te Londen kende. Het was een heel oud gebouw, tamelijk somber, met een groote en twee kleine binnenplaatsen, grillig gebouwd, en met veel gangen, als gevolg van het bijtrekken van aangrenzende huizen, dat met de noodige verbouwingen gepaard ging.

Hij had dan ook precies kunnen zeggen, waarheen hij gebracht werd, toen men hem verzocht, in gezelschap van drie stevige agenten de binnenplaats te verlaten. Hij voelde het meer dan hij het zag, dat Miss Seymour in de achterhoede volgde, bij wijze van voorzorgsmaatregel, en op alles voorbereid na dat „onbescheiden geschreeuw” van Liza, zooals Raffles dat noemde.

Hij dacht trouwens op dat tijdstip niet aan vluchten, omdat hij maar al te goed wist, dat een poging daartoe op die plek van te voren tot mislukking was gedoemd.

De commissaris zat al voor zijn schrijftafel, in een verre van rooskleurig humeur, naar het scheen. Men had hem weggehaald ten huize van een of anderen gezant, waar hij deelnam aan een officieel souper.

Op een stoel tegenover zijn bureau zat mijnheer Vanderveen, nog een beetje doezelig, naar het scheen, en die zijn onplezierige ervaring nog niet te boven scheen te zijn gekomen.

Een agent was juist bezig, eenige voorwerpen op het groote bureau van den commissaris uit te spreiden.

Op geringen afstand zat de schrijver voor zijn schrijfmachine, waarin een schoon vel was gestoken, en op dat oogenblik maakte hij zijn nagels schoon en wachtte op de dingen die komen zouden.

En mijnheer Vanderveen was aan het praten, in het erbarmelijkste Fransch, dat men zich maar kan voorstellen, en dat wij daarom maar niet zullen trachten weer te geven :

— Mijnheer, ik verzoek U dringend, éven naar mijn vrouw te mogen telefoneeren! Zij zal in doodsangst verkeerem!

De commissaris wees vrij knorrig naar het

toestel op zijn tafel, en met eenige moeite wist mijnheer Vanderveen het nummer op te geven en toen zag men zijn gelaat verhelderen, en degenen die daar in het vertrek aanwezig waren, konden zich het volgende oogenblik een zeer goede voorstelling vormen van de wijze waarop een Amerikaansch echtgenoot zijn ongeruste en geliefde gade met vriendelijke, teedere woordjes op haar gemak pleegt te stellen. Het was voor en na „pussy, sweetie, fatty, darling, my little dove”.

En het einde was :

— Zoodra ik hier weg kan, poesjelief, kom ik naar het hotel, en dan zal ik mijn schattebout persoonlijk gerust stellen! Het zal zeker geen vol uur meer duren, maar ik moet hier eenige verklaringen afleggen!

— Is U klaar, mijnheer, dan kunnen wij beginnen! zeide de commissaris, niet zeer hoffelijk. Vertelt U mij alstublieft wat er gebeurd is!

En mijnheer Vanderveen deed het verhaal, hoe hij zich dien avond eens alleen had willen amuseeren, hoe hij tegen „zijn schattebout” gezegd had, dat hij naar een museum ging, wat misschien een zonderling plezier was voor den avond, maar da hij zich inderdaad door zijn chauffeur naar het lokkende, ondeugende Montmartre had laten brengen. Hoe hij daar tenslotte een weinig boven zijn thee was geraakt en weer in zijn auto was gestapt, na den man dien hij voor zijn chauffeur hield met dikke tong te hebben verzocht, hem naar „De Doode Rat” te brengen. De tocht was hem wel zeer lang voorgekomen, het portier was tenslotte geopend, en wel vier of vijf mannen hadden hem aangegrepen, en een huis binnen gesleurd, ofschoon hij zich heftig had pogen te verzetten. Dadelijk daarop was hij bewusteloos geworden, na het ontvangen van een prikje in den bovenarm. De bedoeling was natuurlijk geweest, hem te laten bloeden voor zijn invrijheidstelling.

Toen mijnheer Vanderveen eindelijk zweeg zeide Kitty in onberispelijk Fransch :

— Zoo is het inderdaad gegaan, mijnheer, en het is voor een deel mijn schuld dat het zoover is gekomen! Ik had mijnheer Vanderveen

willen vergezellen, maar hij weigerde dit be-
slist — ik begrijp nu wel waarom! Ik kan
er nog aan toevoegen dat een man met een auto
is gekomen met een briefje voor mevrouw
Vanderveen. Vermoedelijk eischten zij een zeer
hoogen prijs voor zijn leven! De man is op het
oogenblik hier!

— Wij zullen hem dadelijk ondervragen!
zeide de commissaris. Wie is die man daar?

Kitty wendde haar blik naar den gewaanden
matroos, en antwoordde tien langzaam:

— Het is een vreemde geschiedenis, mijn-
heer! Die man is mevrouw Vanderveen komen
waarschuwen, dat haar man was ontvoerd.
Hij zegt, gezien te hebben, hoe de chauffeur
werd bedweld... door Liza Fraser, U
wel bekend, voltooide Raffles den zin. Ook zij
is op het oogenblik hier opgesloten. Ik heb
alleen haar hand kunnen zien, maar die is
karakteristiek genoeg!

— Hoe wist U dat het mijnheer Vanderveen
was, die werd ontvoerd? vroeg de commis-
saris.

— Zijn portret had in alle bladen gestaan!
antwoordde Raffles met een schouderophalen.

— Ik heb dat willen voorkomen, klonk de
stem van Kitty, maar... enfin, mijnheer
Vanderveen moet dat zelf maar zeggen!

De schatrijke Amerikaan kleurde maar heel
weinig, toen hij zeide:

— Ik wilde die heeren van de pers niet voor
het hoofd stooten! En dan — ik ben ook niet
zoo bang uitgevallen.

Raffles had zeer aandachtig toegeluisterd.
Het was duidelijk dat de commissaris reeds
moest weten wie Kitty eigenlijk was.

— Wat stond er in het dreigbriefje? vroeg
mijnheer Laripette, de commissaris, weer.

— Dat weet ik nog niet, antwoordde Kitty.
Wij hadden te veel haast om den brenger na te
gaan, teneinde de schuilplaats te vinden, waar
mijnheer Vanderveen verborgen zat. Ik ge-
bruikte daarbij een van zijn eigen wagens.
Deze man stuurde. Hij scheen Parijs zeer goed
te kennen. Hij opende ook alle deuren, en dat
op een wijze, die mijn volle belangstelling had.
Daareven schreeuwde een van de gevangenen,
dat hij John Raffles zou zijn!

Mijnheer Laripette wierp zich achter in zijn
stoel en een diepe zucht ontsnapte hem. Hij
sloeg de oogen naar het plafond, en steunde:

— Mon Dieu! Waar zal dit alles op uit-
loopen! Het is nu al zoo ingewikkeld, dat mijn
hoofd er van draait! Wat heeft U daarop te
zeggen, U daar, mijnheer?

Raffles zette zijn onschuldigste gezicht, en
antwoordde:

— Ik? wel — in het geheel niets! Het is
een bespottelijke bewering! Ik ben particulier
detective — en ik kan het bewijzen ook!
Helaas heb ik mijn papieren op dit oogenblik
niet bij mij.

Nu had Raffles wel degelijk zijn penning,
maar hij had zeer dringende redenen, die niet te
laten zien in bijzijn van die buitengewoon
slimme jongedame, die luisterde naar den naam
van Kitty Seymour! Die zag er nu juist naar
uit, alsof zij een grondige studie had gemaakt
van Engelsche politiepenningen, die sedert een
zestal jaren op wonderbaarlijke wijze uit een
lessenaar op Scotland Yard of van onder het
revers van een politiejas verdwenen waren!
Die dingen dragen altijd een naam en een
datum — en iemand met goede hersens kon zich
die wel eens herinneren!

Op dit oogenblik ging de telefoon over, en de
commissaris nam het toestel ter hand en ruis-
terde even. Zijn gelaat betrok, en hij gromde
voor zich heen, ongeduldig met zijn knokkels
op het tafelblad trommelend.

Met een nijldigen duw legde hij het toestel
weer neer en zeide tot de Engelsche Detective:

— Een leelijke tegenslag, en vooral voor U,
Miss Seymour! Mijn inspecteur meldt mij daar,
dat de Lama door de mazen van het net is
heengeglijpt, juist op het nippertje!

Kitty kon een beweging van spijt en onge-
duld onmogelijk weerhouden, maar Raffles
zeide bedaard:

— Daar hadden ook speciale voorzorgs-
maatregelen bij genomen moeten worden!
De Lama is niet de eerste de beste. Het een of
andere ongewone in dat huis zal hem achter-
dochtig hebben gemaakt. Gij zult nog last van
dat heerschap hebben, miss Seymour, laat ik
U dat zeggen!

En nogmaals ging de telefoon, en de arme
mijnheer Laripette kromp er bijna van ineen.

Hij had een zoogenaamde rustige wijk, en hij
was volstrekt niet gewend aan zulke buiten-
sporige voorvallen.

Hij luisterde knorrig, maar toen trok zijn
gelaat bij, en hij zat zelfs te buigen, zooals een
galant Parijzenaar dat pleegt te doen, als hij
met een dame telefoneert.

— Welzeker, madame, dat zal mijnheer Uw
echtgenoot ongetwijfeld op hoogen prijs stellen!
Ik zal hem onmiddellijk van Uw voornemen in
kennis stellen! Zoo — heeft een journalist het U
aangeraden? Dat was heel verstandig van hem!
Ja zeker, ik vrees dat ik mijnheer voorloopig

nog niet zal kunnen laten gaan, want ik heb zijn getuigenis noodig tegenover de schurken die wij zooveen hebben kunnen arresteeren! Ja, Miss Seymour is ook hier.

Raffles had de ooren gespitst. Hij vroeg zich niet zonder verbazing af, welke bijzonder handige journalist reeds nu iets had kunnen vernemen van de zaak! Het was echter mogelijk, dat het toeval een der ridders van de pen zoo laat in den nacht naar het Splendid Hotel had gevoerd, en die mevrouw Vanderveen zag er wel naar uit, alsof zij een beetje babbelziek was uitgevallen.

En intusschen ging mijn heer Laripette voort in de telefoon:

— Natuurlijk moet U dien dreigbrief meebrengen! Die is van het grootste gewicht als stuk van overtuiging! Twee millioen Francs, zegt U? Wel verbazend — wat een onbeschaamdheid! Neen pardon — daarmee wil ik volstrekt niet zeggen, dat mijnheer Vanderveen zooveel geld niet waard is! In tegendeel! Maar ik bedoel dat de daad op zich zelve getuigt van een groote brutaliteit! Neen een taxi is zeker te gevaarlijk! Welzeker, dat is een uitstekend plan — iedere journalist kan een auto besturen, of hij is geen knip van zijn neus waard! Laat die heer U dus maar met Uw eigen coupé hierheen brengen!

Met een vermoeid gebaar legde hij de telefoon weer weg, en zei tot Vanderveen:

— U zult begrepen hebben, dat ik met madame Vanderveen sprak, mijnheer. Mevrouw is op weg hier naar toe. Een Engelsch verslaggever, iemand van de Times, was bij toeval in het hotel, en heeft van de zaak gehoord. Nu, morgen is het natuurlijk toch gemeengoed geworden! Wat vroeger of later . . .

Hij hield op, liet zijn blikken even glijden over de voorwerpen die voor hem lagen, en zeide toen, de portefeuille opnemend:

— Dit voorwerp behoort U zeker toe? Het werd gevonden op de persoon een zekeren Rodolphe, den man, die de brief bracht, naar het schijnt.

— Ja, dat is mijn eigendom, zeide Vanderveen haastig. Ik zou ze gaarne terug hebben — Het is een souvenir! Andere waarde heeft ze natuurlijk niet — tenminste niet voor mij!

Mijnheer Laripette had de portefeuille geopend, doorzocht vlug den inhoud, en keek den schatrijken Amerikaan verbluft aan, terwijl hij hakkelde:

— Geen andere waarde? Maar er zit voor zeventig duizend francs aan Fransch bankpapier in!

— Wel — dat is nog niet eens drie duizend dollar! hernam Vanderveen, met een kort schouderophalen.

— Sommigen noemen dat een heel bedrag, mijnheer! zeide Raffles op ernstigen toon. Dat schijnt U te ontgaan! Er zijn lieden die kans zouden zien, van zeventig duizend Francs drie of vier jaren te leven! En dan zouden zij zich misschien nog in een hemel wanen, vergeleken bij wat zij wellicht aan armoede en ellende doorstaan hebben!

Er was in die kamer niemand die deed alsof hij het verstaan had, en mijnheer Laripette ging kalmpjes voort:

— Aanstonds krijgt U die portefeuille terug, mijnheer Vanderveen. Nog een oogenblikje, totdat ik de schelmen zal hebben ondervraagd!

— U gelooft mij toch wel? vroeg mijnheer Vanderveen nijdig?

Ik geloof U — maar de wet moet worden uitgevoerd! Breng eerst dien Rodolphe hier!

Mijnheer Rodolphe verscheen, en alles liep plotseling van een leien dakje. Want de schelm scheen het geheele geval als verloren te beschouwen en dacht waarschijnlijk door een ruitelijke bekentenis tenminste een deel van zijn huid te redden. Zeker, hij had het dreigbriefje gebracht op last van iemand dien hij niet kon noemen, dien hij nooit gezien had, en die zich nooit anders bediende dan van tusschenpersonen, en hij had den bewusteloozen Vanderveen van zijn portefeuille ontlast, en verder van zijn gouden horloge, een diamanten ring, en een paar zeer kostbare, gouden manchetteknoopen. Hij besloot met de wijsgeerige opmerking:

— Ik dacht zoo bij mij zelf: Hebben is hebben, en krijgen is de kunst! Wat binnen is, is binnen!

— Een zeer waar woord! zeide mijnheer Laripette, die aanvallen had van sarcasme. Ik denk dat jij dezer dagen ook binnen zult zijn. Breng hem maar weg, agent.

Niet zoodra was de bedremmelde Rodolphe weer weggeleid, en de commissaris stond juist op het punt, Liza te laten roepen, toen de deur open ging, en doorgang verschaft — al was het niet zonder eenige moeite, want de deuren in dat oude bureau van politie zijn ouderwetsch en niet erg breed — aan mevrouw Vanderveen. Zij werd op den voet gevolgd door een onbescheiden journalist met een vrij onnoozel gezicht.

Het wederzien was in de hoogste mate dramatisch, en mijnheer Laripette moest snel naar zijn inktkoker en briefweger grijpen, toen daar

zoo vlak bij zijn schrijftafel die twee geweldige menschen zich inelkanders armen stortten, onder het uitstooten van verrukte kreten, in een taal die alleen in het hartje van New York begrepen kan worden.

Toen de eerste vreugde over het wederzien een weinig geluwd was, zeide mevrouw Vanderveen, een traan uit haar ooghoek dippend met een kanten zakdoekje :

— Hier is de brief, Effy! Twee millioen Francs! Het is een schandaal!

— Juist wat ik zeide! merkte de commissaris met een fijn lachje op. Maar mijnheer Vanderveen heeft mij die uitdrukking een beetje kwalijk genomen. Mag ik dien brief even hebben?

Mevrouw Vanderveen stak hem het briefje toe :

Het was in drukletters geschreven en zeer lakoniek.

Het bevatte de uitnoodiging, Aan mevrouw Vanderveen, geheel alleen en vooral door niemand vergezeld op een nader aangeduide plek binnen twee dagen en op een zeker tijdstip van den dag twee millioen francs ter hand te stellen aan een vrouw, die het bedrag in ontvangst zou nemen. Bij weigering zou haar man worden doodgemaakt. Als onderteeking droeg het briefje de welgeslaagde, en waarschijnlijk gestempelde afbeelding van een Lama, het in Thibet zoo goed bekende woldier.

Intusschen was de journalist het vertrek wat verder ingekomen begeerig om dit kostelijke hapje geheel alleen te verorberen, dat zoo toevallig onder het bereik van zijn vingers was gekomen, en er als eerste zijn blad gelukkig mee te maken.

Met zijn bloknoet en vulpen gewapend zocht hij naar een slachtoffer, er scheen er een gevonden te hebben in den man in het matrozenpakje, die een weinig terzijde stond.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer. Een paar vragen, begon hij half luid, en voegde er toen een paar woorden aan toe, op zoo zachten toon gesproken, dat zij voor de anderen onverstaaubar waren. Tegelijkertijd duwde hij den man ongemerkt een zeer klein voorwerp in de handen, en toen zei de commissaris juist op norschen toon :

— Een weinig bescheidenheid, wat ik U verzoeken mag, mijnheer de correspondent! Sta mij toe, eerst mijn taak af te handelen! U kunt hier blijven, maar ik verzoek U, geen vragen te stellen voor ik daartoe verlof geef!

De verslaggever maakte een gebaar van wanhoop, maar hij trok zich een weinig terug.

Hij kwam zoo bij de gangdeur terecht, en zeide verontschuldigend :

— Mijn beroepsijver sleept mij wel eens te ver mee, commissaris! Ik beloof U, dat ik mij mijn ongeduld zal weten te bedwingen. Geef acht!

Op hetzelfde oogenblik drukte Raffles zich bliksemssnel het klein voorwerp op den neus, dat hem zoeven in de handen was gedrukt.

Het was een soort van klem, dat tegelijkertijd de neusgaten en den mond volkomen luchtdicht afsloot. De journalist had hetzelfde gedaan, en voor iemand ook maar eenig besef had wat er gebeurd, had hij een kogel van dun glas met veel behendigheid zoodanig op het bureau van den commissaris geworpen, dat hij daar uiteen barstte, en een zeer bedwelmend gas verspreidde, zoo overrompelend snel, dat binnen drie seconden iedereen in dat vertrek die slechts twee ademtochten had gedaan, wankelend en als versuft naar een steunpunt zocht.

De commissaris viel voorover op zijn lessenaar, de schrijver zakte van zijn stoel, en een agent viel zwaar ter aarde.

Kitty was nog de eenige die een zwakke poging deed, haar revolver te grijpen, en dat was alles.

De verslaggever, eveneens van een neusklem voorzien, vloog als de wind op de schrijftafel toe, nam daar de portefeuille weg, liet ze in zijn zak glijden, en rende weer naar de deur.

Het volgende oogenblik stonden de twee mannen op de gang, sloten de deur, en haalden diep adem.

Het geheele voorval had overigens geen twaalf seconden geduurd, van het oogenblik af dat de kogel geworpen werd.

Zonder zich in het minst te overhaasten, en daardoor de aandacht te trekken verlieten zij, kalm met elkander pratend, het hoofdbureau, en geen agent dacht er zelfs aan, dien heer met zijn bloknoet en zijn vulpen en zijn slachtoffer te volgen.

Pas op straat greep Raffles de hand van zijn bevrijder, en fluisterde hartelijk :

— Een zeer slimme zet van je, Brand. Ik zat er werkelijk leelijk in, want die drommelsche Kitty zou mij zeker hebben vastgehouden, en wie weet wat er dan gevolgd zou zijn! Maar hoe wist je in 's hemelsnaam dat ik daar was?

— Wel, ik werd ongerust, ik wist wat je voornemens was, het adres van Vanderveen was al heel gemakkelijk te vinden, en ik ging daarnaar toe, om eens te zien hoe de zaken stonden, en alles was daar in rep en roer. Het

was al heel makkelijk, mevrouw aan het spreken te krijgen, juist nadat zij getelefoneerd had met den commissaris, en ik begreep toen al half en half wat er gebeurd moest zijn ! Ik erken echter zeer verwonderd te zijn over de onthulling dat die zoogenaamde dochter een slimme detective is ! En laten wij nu vlug voortmaken !

— Waarom vlug ? vroeg Raffles verwonderd.

— Maar mijn waarde — die portefeuille lijkt me nogal dun, en mevrouw Vanderveen zal de eerste uren wel niet naar haar logeervertrekken terug keeren in het hotel Splendid ! Wij kunnen er binnen loopen als in een lunchroom, en ik kan je verzekeren, dat je er heel wat van je gading zult vinden !

De volgende aflevering bevat :

De verdwenen diplomaat.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

groote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

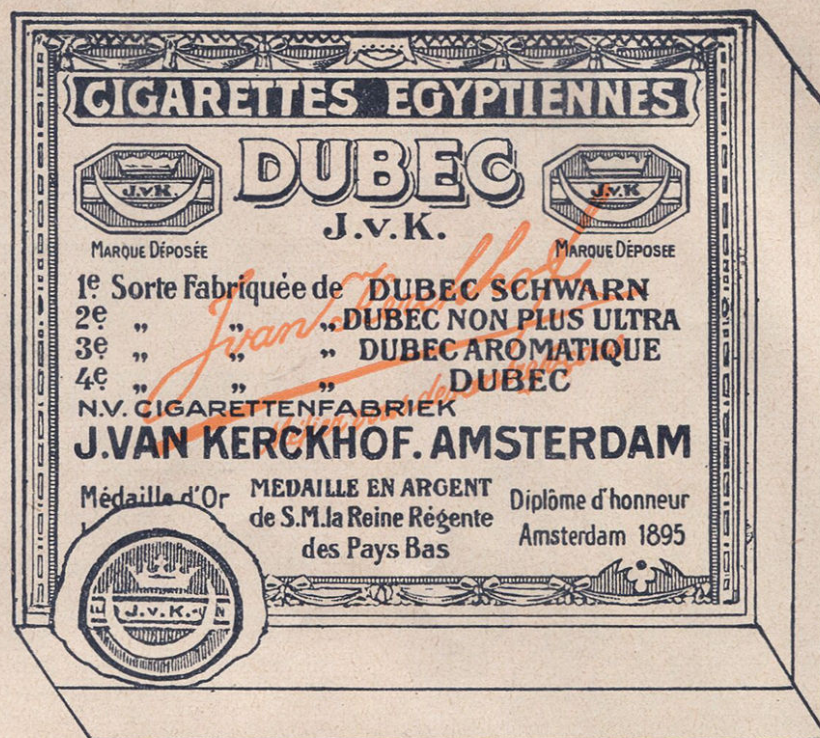
Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRAFT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885